

Johannes Ibubesi de wegbereider

door
Go Verburg

**JOHANNES IBUBESI
DE WEGBEREIDER**

GO VERBURG

**JOHANNES IBUBESI
DE WEGBEREIDER**

Met illustraties van Corrie van der Baan

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK 1

Het was verschrikkelijk heet onder het zinken dak van de zendingsschool, waar Ibubesi, het kafferjongetje en zijn zusje Phakati, les kregen. Ze waren nu een maand op school en de blanke meester, die meneer Sellier heette, had echt schik in zijn zwarte leerlingetjes. Als Ibubesi eens onverwachts opkeek van zijn schrift, waarin hij met het puntje van zijn tong tussen zijn hagelwitte tanden letters schreef, zag hij dat de meester naar hem stond te kijken met een glimlach om zijn lippen.

Negertjes kunnen niet kleuren, anders zou Ibubesi stellig een kleur gekregen hebben, want hij hield veel van deze blanke meester. Hij hield ook van zuster Maria, de zwarte vrouw, die voor de kafferkinderen zorgde, die niet 's avonds naar huis konden gaan. Als het donker werd buiten en Ibubesi echt wel eens naar de kraal verlangde, waar zijn ouders en broertjes en zusjes woonden, zaten hij en Phakati samen naast zuster Maria en ze luisterden naar de verhalen, die ze vertelde. Zuster Maria vertelde zo prachtig! Dikwijls waren het verhalen uit een dik boek, dat bijbel heette, en waarin je alles kon lezen over de Goede Herder, die Here Jezus genoemd werd, en die evenveel van negertjes hield als van blanke kinderen.

Eerst zouden de kinderen elke week naar huis gaan, maar omdat ze zo ver moesten lopen, vond de blanke meester het toch beter, dat ze twee keer per maand gingen.

Morgen zouden ze voor de tweede keer gehaald worden door Mashoba of door Loma Paluza, hun oudste zuster. Ibubesi vond

dat eigenlijk maar dwaasheid, want hij zou best alleen dat hele eind naar de kraal kunnen lopen. Poeh! hij was immers ook alleen hierheen gelopen, toen hij en Phakati van huis waren gevlucht?

Maar het mocht niet! Zijn vader, die Moeketsi heette, en kort geleden kapitein, dat is hoofdman, van hun kleine dorpje geworden was, wilde het beslist niet hebben, omdat in het woeste gebied, dat de kinderen moesten doortrekken om thuis te komen, nog wel eens een leeuw liep of een reusachtige olifant. De meeste wilde dieren waren al doodgeschoten of verjaagd door de blanken en de negers samen, maar zo nu en dan zwierven er nog dieren rond. Ibubesi wist dat, omdat er een leeuw gezien was in de buurt van hun kraal, op dezelfde dag dat hij geboren was. Daarom hadden zijn ouders hem ook Ibubesi genoemd, want die naam betekent leeuw. Het was altijd de gewoonte van de kaffervaders en -moeders om hun kinderen een naam te geven, die iets betekende. Zijn zusje heette Phakati, omdat er een sprinkhaan de hut was binnengesprongen, toen ze net geboren was. Phakati betekent sprinkhaan.

Het jongere zusje had een prachtige naam; zij heette Thabu, dat betekent vreugde, omdat ze allemaal zo blij geweest waren met het nieuwe meisje en omdat het zo'n mooie dag was voor allemaal.

Ibubesi had hier op school steeds ontzaglijk veel om over te denken. Vroeger dacht hij alleen maar aan de geiten, waarvoor hij moest zorgen. En aan de gepofte maïs, die ze zo dolgraag snoepden, of aan de spelletjes, die ze bedachten om de lange, warme dagen bij de kudde door te brengen. Maar nu moest hij onthouden hoe de lijntjes heetten, die je kon tekenen met een potlood en die de meester „letters” noemde. Hij had alvast goed geleerd hoe je je eigen naam kunt schrijven, want die naam stond op alle schriften. Nee, hij heette nu niet alleen Ibubesi, maar Johannes Ibubesi Moeketsi, en de meester noemde hem Johannes.

Ibubesi had die naam zelf mogen kiezen, nadat de meester uit de bijbel verteld had welke mannen zo heetten. Er waren twee Johannessen, en Ibubesi heette niet naar de tweede, maar naar de eerste. Dat kwam zó:

De meester zat op de voorste bank, waarin Ibubesi de eerste dag zat. Hij had die dag een heel vrolijk gezicht, want het deed hem geweldig veel plezier, dat Ibubesi en Phakati werkelijk op school gekomen waren. Hij vond dat een echt wonder, omdat de kinderen zo maar bij de school terechtgekomen waren op hun zwerftocht, toen ze van huis waren weggelopen.

„Hoor eens, kinderen,” zei de meester, „het is vandaag feest, omdat we twee nieuwe vriendjes erbij gekregen hebben. Daarom ga ik jullie een paar mooie verhalen vertellen. En jij, Ibubesi, jij moet goed opletten, want het gaat over een man, die een heel mooie naam droeg en als jij die naam nu óók mooi vindt, zullen wij je voortaan zó noemen.

Je weet nog wel, dat ik de vorige keer verteld heb van de Goede Herder, de Here Jezus. De Here Jezus heeft in een land gewoond, dat veel leek op het land, waar Ibubesi en wij allemaal ook wonen. Het was een vruchtbaar land, maar het was er ook op veel plaatsen dor en droog. Die streken heetten de woestijnen; er woonden leeuwen en andere wilde dieren, net als hier.”

De ogen van Ibubesi begonnen direct te schitteren. Hij ging helemaal dwars in zijn bank zitten en vergat aan zijn nieuwe broek te denken, die hij vandaag gekregen had; een mooie, blauwe broek en een blauwe bloes.

„Jullie weten dat de Here Jezus de Zoon was van God. Er was op aarde nooit iemand geweest, die belangrijker was dan Hij. Het was dus vanzelfsprekend, dat de Here Jezus niet zo maar op aarde kon komen, zonder dat iemand ervan wist. Als in de kraal van Ibubesi de koning komt, wat gebeurt er dan, Ibubesi?”

Ibubesi keek strak voor zich en dacht na.

„We slachten een geit!” zei hij.

„Juist!” zei de meester. „Maar eerst komt er iemand, die aan je vader vertelt, dat de koning komt, anders kan hij geen geit slachten en de mannen van de kraal roepen om feest te vieren.”

„Er komt een boodschapper van de koning,” zei Ibubesi.

„Precies!” riep de meester verheugd. „Er komt een boodschapper van de koning, en van die boodschapper ga ik vanmorgen vertellen.”

Hij sloeg zijn armen om zijn knieën en het was heel gezellig in de klas. De meeste kinderen kenden het verhaal al, maar het was zó prachtig, dat ze het fijn vonden om het nog eens te horen.

„De boodschapper van de Here Jezus heette Johannes. Hij was de zoon van twee oude mensen, die nooit kinderen gehad hadden. Zijn werk was om de mensen te vertellen, dat de Here Jezus komen zou en dat de mensen zich moesten klaarmaken om Hem te ontvangen. Maar voordat zijn werk begon — hij was toen nog heel jong — woonde Johannes in de woestijn. Hij at sprinkhanen en honing.”

„Lekker!” riep Phakati.

Ze hield verschrikt haar hand voor haar mond, want ze had geroepen, voordat ze er erg in had. Schuw keek ze naar de meester, maar die was helemaal niet boos. Hij scheen er veel eerder schik in te hebben, dat Phakati zo met zijn verhaal meeleeftde.

„Dat weet jij goed!” zei hij. „Jij hebt zeker wel eens geroosterde sprinkhanen gegeten? Ik nog nooit, maar ik heb wel gehoord, dat ze erg lekker zijn en dat er in Afrika veel mensen wonen, die ze graag lusten. En honing, ja, dat weten we allemaal, dat is iets heerlijks! Welnu, de jonge Johannes wist ook, dat je sprinkhanen kon eten en dat ze erg gezond waren. Hij droeg een mantel van heel ruwe stof, zoals er hier nog wel mensen zijn, die een luipaardvel dragen, nietwaar Ibubesi?”

Ibubesi knikte heftig. „Mijn vader heeft ook een luipaardvel,” zei hij trots. „Mijn vader is de zoon van een koning en hij heeft het luipaard zelf geschoten.”

De meester lachte tevreden. „Het is precies zoals ik dacht, Ibubesi,” zei hij. „Je lijkt heus een beetje op die Johannes. Johannes durfde ook dagenlang door de wildernis te zwerven en hij vond altijd wel wat te eten. Maar als hij mensen tegenkwam, dan begon hij te vertellen van de Here Jezus. Dat kon hij nooit laten! Hij stond ook vaak bij de Jordaan, een grote rivier, die door het land Palestina stroomt, en daar sprak hij tot steeds meer mannen, vrouwen en kinderen, die naar hem kwamen luisteren. Hij zei: „Mensen, de Here Jezus komt en als jullie Hem willen ontmoeten, dan moeten jullie niet meer zondigen.”

Steeds meer mensen begonnen te luisteren en er waren er veel, die in zijn boodschap geloofden. Die mensen hadden er spijt van, dat ze vroeger zoveel kwaad gedaan hadden. En wat deed Johannes toen? Hij nam ze mee de Jordaan in en dompelde hen onder water. „Luister!” zei hij daarbij. „Zoals het water nu het stof van je lichaam gewassen heeft, zo is ook de zonde van je afgewassen, doordat je gelooft in de Here Jezus, die na mij komt.” Ik denk dat Ibubesi en de andere mensen uit zijn kraal zich óók wel wassen en hun haren knippen als de koning komt, is het niet zo, Ibubesi?”

De jongen had met stralende ogen geluisterd. Nu lachte hij en zei: „Als het feest wordt, wassen we ons en de mannen zetten hun pluimen op, ze doen de geitevellen om hun benen en de vrouwen dragen hun kralen om hun hoofd en om hun hals, hun armen en hun benen.”

De meester legde zijn hand op Ibubesi's hoofd en zei blij: „Ik geloof dat jij precies begrepen hebt wat ik bedoel: als de Here Jezus komt, de Koning van de hele wereld en de Zoon van God, de Grote Geest, dan moeten alle mensen schoon zijn en feestelijk versierd, niet alleen hun lichaam, maar ook van binnen, waar hun gedachten wonen. En dat kwam Johannes de mensen vertellen. Wat vind je nu, Ibubesi, is Johannes geen prachtige naam voor jou?”

Ibubesi knikte. Eerlijk gezegd begreep hij er nog lang niet alles van, maar dit wist hij wel: Johannes, dat was een man, die aan de mensen vertelde, dat de Here Jezus kwam. En de Here Jezus, dat was een herder, een Goede Herder, die er 's nachts op uit trok om één geitje te zoeken en het mee naar huis te nemen.

„Afgesproken!” riep meester Sellier. „Kinderen, voortaan noemen we Ibubesi Johannes.”

De vriendjes, die in de bank achter Johannes zaten, trokken hem aan zijn nieuwe bloes en riepen: „Hé, Johannes! Johannes Ibubesi!”

Het was een vrolijke boel, want de meester had nog voor een verrassing gezorgd ook. „Zuster Maria!” riep hij. „We hebben hier feest!”

Direct kwam zuster Maria binnen met een groot blad, waarop tinnen bekertjes stonden met limonade. De kinderen juichten en de zuster en de meester keken lachend toe, maar opeens vroeg zuster Maria: „En hoe heet je nu, Ibubesi?”

„Johannes Ibubesi Moeketsi,” zei Johannes trots.

„Prachtig!”

Je kon horen, dat zuster Maria het meende en je kon het zien ook, want ze glunderde. Daarna zochten haar ogen Phakati en ze vroeg: „En jij, Phakati?”

„Ik heet gewoon Phakati,” zei het meisje wat verlegen.

„Ja,” gaf de meester toe, „Phakati heeft nog geen nieuwe naam, maar daar gaan we nu over praten. Het mooiste zou natuurlijk zijn als Johannes een zuster gehad zou hebben, maar dat was niet zo. Een moeder had hij natuurlijk wel en de naam van zijn moeder kennen we. Zij heette Elisabeth. Ik vind dat we Phakati Els moeten noemen, dat is een afkorting van Elisabeth.”

De klas juichte.

„Vind je het wel een mooie naam?” vroeg zuster Maria.

Phakati zette een paar grote ogen op en knikte zo hard ze kon.

„Els Phakati Moeketsi!” zei de meester plechtig. „Jullie moeten de namen goed onthouden en dan thuis vertellen, waarom jullie zo heten. Maar nu mogen jullie eerst een poosje naar buiten gaan om wat te spelen!”

Dat was maar goed ook, want negerkinderen dansen en springen ontzettend graag en ze weten eigenlijk niet hoe ze hun blijdschap moeten tonen als ze niet kunnen springen en zingen zo hard ze kunnen.

Buiten maakten ze een grote kring en ze dansten om Johannes en Els heen. De twee nieuwe kinderen stonden hand in hand in de kring en lachten, maar ten slotte begonnen ze zelf ook te dansen.

„Het is erg prettig, dat we deze beide kinderen ontmoet hebben,” zei de meester tegen zuster Maria, die naast hem naar de kinderen stond te kijken. „Door hen hebben we ineens vriendschap gesloten met de kraal, waarin ze wonen en waar we vroeger nooit mochten komen, omdat de vorige kapitein dat niet wilde. En wat een aardig kereltje is die Ibubesi — ik bedoel: Johannes! Hij is zo vrij en vrolijk, geweldig!”

Zo kregen die beide kinderen hun nieuwe naam. Natuurlijk was dat nog niet officieel, want dat zou pas gebeuren als ze gedoopt werden, maar nu wenden ze alvast aan deze naam.

Toen ze voor de eerste keer naar huis gingen, kwam Mashoba, hun oudste broer, hen halen. Mashoba was eerst niet erg vriendelijk. Het leek wel of hij boos was of jaloers, omdat zijn kleine broertje zo maar naar school gegaan was. Maar het duurde niet lang. Toen ze het meertje voorbij waren, begon hij al veel vriendelijker te praten en Johannes geloofde daarna vast, dat Mashoba alleen maar verlegen geweest was.

„Wat hebben jullie al die tijd gedaan, Ibubesi?” vroeg hij.

„Geschreven en gezongen en sommen gemaakt,” zei Ibubesi trots. „Maar ik heet geen Ibubesi meer, ik heet Johannes Ibubesi Moeketsi!”

Mashoba bleef midden op het smalle pad staan en keek om. „Je bent gek!” zei hij onvriendelijk, maar toen hij het gezicht van zijn broertje zag, vroeg hij: „Wat zei je ook weer?”

„Johannes!” herhaalde Ibubesi.

„Onze vader wil het vast niet hebben, dat je je naam verandert!” waarschuwde Mashoba. „Als hij het merkt, zal hij je net zo lang slaan, tot je het vergeet.”

Johannes schrok ervan. Hij begon langzamer te lopen, tot Phakati naast hem liep. Toen zei hij haastig: „We moeten aan niemand vertellen wat we gedaan hebben en wat we geleerd hebben en hoe we heten, anders krijgen we slaag! Je hebt gehoord wat Mashoba zei.”

„Doorlopen!” riep Mashoba over zijn schouder. „Het is al erg genoeg, dat ik twee dagen moet lopen, omdat jullie naar school mogen.”

Johannes zei niets. Hij voelde zich verdrietig, omdat hij juist gedacht had, dat het fijn zou zijn om weer thuis te komen, terwijl hij nu wel merkte, dat Mashoba er helemaal niet blij om was.

HOOFDSTUK 2

Het was al avond, toen Johannes en Els met hun grote broer Mashoba in het kafferdorpje aankwamen. Ze dachten dat ze ongemerkt bij de hut van hun ouders zouden kunnen komen en ze hoopten het ook een beetje, want ze hadden zoveel gezien en beleefd de laatste tijd, dat ze er werkelijk moe van waren. Bovendien droegen ze hun schoolkleden, Johannes een blauwe broek en een bloes en Els een blauw katoenen jurkje met een witte kraag. Het was heel vreemd, want op die kleden waren ze nu altijd zo trots geweest op school en nu ze steeds dichterbij hun kraal kwamen, begonnen ze zich ervoor te schamen. Waren de kleden nu niet mooi meer dan? O, jawel, maar die kleden pasten bij de school en bij hun nieuwe naam, niet bij de kraal en de mensen daar. Het was nu net of Johannes in twee verschillende werelden leefde: in de ene wereld was het heel gewoon als je Johannes heette, maar in de andere wereld kon dat niet, daar was hij Ibubesi, net als vroeger.

Ja, ze hoopten heus, dat ze ongemerkt in de hut konden komen en dan zouden ze morgen vast en zeker in hun schortje lopen, net als vroeger.

Maar bij de ingang van de kraal stonden een heleboel mensen. Dat was wel een beetje te begrijpen, want hun vader Moeketsi was kort geleden kapitein geworden van de kraal en de kinderen van een kapitein zijn altijd een beetje belangrijker dan de kinderen van iemand, die gewoon maar de hele dag met zijn rug tegen zijn hut zijn pijpje zit te roken.

De mensen schenen een heleboel te bespreken te hebben, want de kinderen hoorden hen al, toen ze nog een heel eind moesten lopen. Ze passeerden juist de akker van de man, die vroeger kapitein van de kraal geweest was en waar Ibubesi betrappt was, toen hij maïs had willen stelen. Dáár hoorden ze in de stille, donkere avond, dat er ergens een heleboel mensen stonden te praten. Mashoba stond stil om te luisteren en naast hem stonden Ibubesi en Phakati stil. Ze hielden hun adem in, want het was vreemd, dat er zo druk gesproken werd, zo laat op de avond. Meestal zaten de mensen bij elkaar voor de hut wat te praten of ze deden een dobbelspelletje. De jongens speelden krijgertje, tot ze gingen slapen en de meisjes regen kralen en dansten. Alleen als er iets bijzonders gebeurd was of als er bezoek verwacht werd van belangrijke gasten, waren de mensen zo opgewonden, dat ze er tot laat in de avond met elkaar over gingen praten.

„Is er iets gebeurd?” vroeg Ibubesi aan Mashoba, want hij vergat zelf even, dat het misschien wel om hèn was, dat de mensen bij de ingang stonden.

Mashoba gromde iets, toen sprong hij plotseling over de heg, die om het aardappelveld stond, en was verdwenen.

„Mashoba!” riep Phakati verschrikt, maar hun grote broer gaf geen antwoord.

Toen Ibubesi op zijn tenen ging staan en over het donkere veld keek, zag hij een zwarte schim wegvluchten in de richting van de kraal.

„Hij wil niet met ons mee langs de mensen,” zei Ibubesi opeens, want nu begreep hij alles. Hij begreep waarom de mensen bij de ingang stonden en waarom Mashoba over de heining van de kraal zou klauteren, in plaats van met hen mee door de poort te gaan.

Ze bleven aarzelend staan, hand in hand, en ze durfden met hun schoolkleden niet langs de mensen. Maar Ibubesi was een slim jongetje, die nooit lang over iets behoefde te denken.

„Kom!” zei hij en hij trok zijn zusje mee tussen de struiken. Hij

was hier goed bekend en aarzelde niet. Er stond een brede struik. Daarachter trokken ze snel hun kleren uit. Spiernaakt en zwart stonden ze daar, maar ze voelden zich helemaal niet verlegen en beschaamd. Ibubesi rolde de kleren keurig bij elkaar en stopte ze toen tussen de struiken, net zoals ze dat altijd met de grauwe deken deden, die ze 's morgens omgeslagen hadden als ze naar het veld gingen met de kudde en die ze droegen, tot de zon heet werd. In het donker zagen ze elkaars witte tanden glinsteren, toen ze lachten.

„We zeggen niets!” zei Ibubesi.

„Tegen niemand!” lachte Phakati.

Ze renden hand in hand het pad af en kwamen bij de poort.

„Daar heb je ze!” riep iemand.

„Eindelijk!” zei een ander. Die ander was een vrouw en Phakati rende direct naar haar toe, want ze herkende haar moeder.

„Ha!” zei een man. „Ik dacht dat de kinderen op school kleren aankregen, maar nu zien we het zelf: ze lopen daar net zo als hier!”

De andere mannen mompelden goedkeurend. Het bleek dat ze tevreden waren, dat al die praatjes over kleren verzonnen waren. In het vage licht van de sterren en de opkomende maan herkende Ibubesi de oude man, de tovenaar, die bij zijn vader stond te praten. Het viel hem op, dat de oude man, die toch altijd wel vriendelijk tegen kinderen was, nu zo nors naar hem keek.

Ibubesi liep naar zijn vader toe. „Dag, zoon!” zei Moeketsi.

„Waar is je broer Mashoba?”

„Mashoba is al thuis,” vertelde Ibubesi, maar hij zei er niet bij hoe zijn broer in de kraal gekomen was.

„Ik heb hem niet gezien,” mompelde de oude man. „Mijn ogen worden zeker slecht, zodat ze in het duister niet meer kunnen zien of er iemand binnenkomt.”

Ibubesi zei niets. Hij keek naar de grond en tekende daar in het donker letters op met zijn teen. De letters die hij tekende, vorm-

den samen het woord Johannes, maar hij veegde het woord gauw weer uit met zijn voet.

„Zoon,” zei Moeketsi, „de oude man wil graag weten wat je geleerd hebt op de school van de blanken. Heb je geleerd, dat onze tovenaars bedriegers zijn?”

Ibubesi keek op en hij zag zelfs in het donker, dat zijn vader vol spanning naar hem keek. En opeens begreep de slimme Ibubesi, dat zijn vader ruzie met de oude man gehad had over hem. En de oude man had natuurlijk gezegd, dat de blanken hem een leugenaar noemden!

„Bedriegers?” riep hij verschrikt. „Dat heeft de blanke man niet gezegd. De blanke man heeft gezegd, dat we hier een groot feest vieren, als de koning komt. En hij heeft gezegd, dat geroosterde sprinkhanen erg lekker zijn en dat er blanke mannen geweest zijn, die óók sprinkhanen aten!”

De oude man was een stapje dichterbij gekomen en hij hield zijn hand achter zijn oor om beter te kunnen luisteren. Zijn oude ogen starden ongelovig naar de kleine jongen.

„Blanke mannen die sprinkhanen aten?” vroeg hij met zijn hoge, oude stem.

„Ja!” herhaalde Ibubesi. „En het staat ook in het dikke boek, dat bijbel heet! Daar staan wel duizend verhalen in, en ook van die man.”

De oude man deed een stapje achteruit en hij keek nu hoofdschuddend naar de kleine jongen, die naakt en rillend voor hem stond.

Moeketsi, de vader van Ibubesi, lachte tevreden. Hij streek met zijn hand over zijn hoofd en zei toen: „Ik heb altijd geweten, dat de kinderen daarginds niets verkeerd leren en nu heb je het zelf gehoord en gezien! Dragen ze kleren van de blanken? Nee! Leren ze dat onze tovenaars leugenaars zijn? Nee!”

Er waren nog meer mannen bij komen staan, die met open oren luisterden naar het gesprek tussen Moeketsi en de oude toenaar.

Maar Ibubesi had het koud en zodra hij kans zag, glipte hij tussen de grote, zwarte mannen door de kraal binnen naar de enorme hut, waarin vroeger de kapitein woonde en die nu van hen was. Hij kroop dicht bij het vuur, dat daarin brandde. Zijn moeder en zusjes waren allemaal al binnen. Moeder Lomithi keek een beetje bezorgd naar haar kinderen en na een poosje zei ze: „Ik denk niet, dat jullie weer teruggaan naar die blanke man, want de mannen van het dorp willen het niet.”

Ibubesi schrok zó erg, dat hij er helemaal van in elkaar kromp. Even maar, want al gauw zat hij trots rechtop en zijn ogen keken naar het vuur, dat vrolijk danste. Hij zei niet wat hij dacht, maar Loma Paluza raadde het direct. Ze zei: „Ibubesi denkt: als ik niet mag, loop ik wéér weg!”

Toen lachte haar broertje slim en hij hield opeens meer van Loma dan van al de anderen. Phakati had zich al in haar deken gerold en sliep. De ogen van Ibubesi prikten ook en hij geeuwde, maar hij voelde zich te groot om nu al te gaan slapen. Hij trok een scherp gepunt stokje uit het vuur en schreef daarmee in het harde zand van de hut. Telkens als hij een tekenetje gezet had, noemde hij een woord. „Eén . . . twee . . . drie . . .” schreef hij en hij telde, alsof hij de geiten telde.

„Wat doe je?” vroeg Sibonga.

„Ik schrijf,” antwoordde Ibubesi. „Dat heb ik op school geleerd.” Zijn moeder klakte verbaasd met haar tong en ze legde het jongste zusje, dat ze in slaap gewiegd had in haar armen, op de grauwe deken in de hoek, waar ze het toedekte. Daarna kwam ze naast Ibubesi hurken en keek aandachtig naar de cijfertjes, die hij schreef. Het werd een prachtig spelletje, want Mapulane zei: „schrijf nu eens tien!”

Ibubesi schreef het cijfer 10 op de grond en hij kreeg het al warm van inspanning en van angst, omdat Sibonga nu vast en zeker een heel hoog getal zou vragen, dat Ibubesi nog niet kon schrijven. Wat moest hij dan doen? Zich laten uitlachen door allemaal?

„Ik heb dorst!” zei hij vlug en hij liep op handen en voeten naar de waterkruik, die naast de ingang van de hut stond. Maar Sibonga vroeg: „Je moet straks eens opschrijven hoeveel geiten we hebben.”

Ibubesi bleef lang bij de waterkruik. Hij deed of hij de ronde lepel niet kon vinden, waaruit ze altijd dronken. Het was ook nog een beetje waar, want hij wist nooit precies, waar in deze grote hut alles lag. Hij kroop al zoekend langs de wand, totdat zijn moeder vroeg: „Wat doe je?”

„De lepel,” zei Ibubesi. Hij kroop snel terug naar de kruik en riep: „O, ik heb hem al!” Het water klokte in de kruik. Ibubesi ging op zijn gemakje zitten en dronk langzaam, terwijl hij nadacht hoe hij van Sibonga af kon komen.

„Schiet een beetje op!” zei die, maar Mapulane riep kattig: „Hij mag best even drinken, hoor, hij heeft de hele dag gelopen!”

In zijn hoekje bij de waterkruik zei Ibubesi: „Ik heb slaap!” en hij geeuwde heel luidruchtig.

„Poeh!” spotte Sibonga, die net als Mashoba een beetje jaloers

was op zijn broertje. „Poeh, hij kan niet uittekenen hoeveel geiten we hebben!”

„O nee?” vroeg Ibubesi verontwaardigd en hij besloot in zijn angst om dan zo maar wat neer te krassen. Toen kwamen net zijn vader en de oude man binnen, gevolgd door nog wel zes andere mannen, waarbij hun vroegere buurman Imbila.

De mannen gingen aan de andere kant van het vuur zitten, alsof het een plechtige vergadering was. De oude tovenaars stopte zijn halve pijpje uit een busje, dat hij aan een touw om zijn middel droeg. De andere mannen keken aandachtig toe hoe hij een brandend houtje uit het vuur trok en de pijp aanstak. Terwijl hij zoog, keek hij scheel naar het vlammetje, maar eindelijk brandde de pijp en Ibubesi was er weer verbaasd over, dat de oude man geen verbrande neus kreeg, want de pijpekop brandde vlak onder zijn stompe, ronde neus.

„Mijn zoon,” zei Moeketsi toen tegen Ibubesi, die aandachtig en een beetje bang toekeek, „mijn zoon, heeft de blanke man gezegd, dat de zwarte man lui is en steelt?”

„Nee, dat heeft de blanke man niet gezegd!” riep Ibubesi verontwaardigd. „Hij heeft gezegd, dat de zwarte man luipaardvellen draagt als het feest is en dat een boodschapper komt om te zeggen, dat de koning ons komt bezoeken!”

De mannen mompelden verbaasd.

„Zal de koning ons bezoeken?” vroeg Moeketsi.

Ibubesi begreep dat hij zich vergist had, maar hij durfde het niet te zeggen. Hij had wel gehoord, dat de mannen er verbaasd over waren en dat ze er erg trots op zouden zijn als de koning kwam.

„Als de boodschapper komt, komt de koning, heeft de blanke man gezegd!” zei hij slim en hij keek met grote glimmende ogen naar zijn vader en daarna naar de oude man.

Die knikte. Toen iedereen doodstil was, vroeg hij: „Heeft de blanke man je geleerd, dat de taal van ons volk niet goed is en dat je een andere taal moet spreken?”

„Niet waar!” riep Ibubesi. „De blanke man heeft ons juist geleerd om mooie liederen te zingen in onze eigen taal!”

Moeketsi hief trots zijn hoofd op. Hij zat daar recht en groot tussen de andere mannen en zijn zwarte huid glom in het licht van de vlammen.

„Zing, zoon!” zei hij kalm, en hij kruiste zijn armen en sloot zijn ogen om te luisteren.

Ibubesi had het er benauwd van. Hij wilde wel, dat hij het puntje van zijn tong had afgebeten, in plaats van te zeggen, dat hij het lied geleerd had van de Goede Herder, die het ene geitje ging zoeken. Maar er was nu niets meer aan te doen en met een bevend stemmetje zong hij het lied. De mannen waren doodstil en ze luisterden naar de woorden.

Toen het uit was, vroeg de oude man direct: „Zong hij van een herder?”

„Ja,” antwoordde Moeketsi, „hij zong van een herder, mijn zoon.”

Voordat hij zijn pijpje weer in zijn mond stak, vroeg de oude man aan Ibubesi: „Was de herder een blanke man?”

„Ja, hij was een blanke man, maar hij woonde in een land, zoals ons land en er was daar een grote rivier.”

De tovenaer knikte. „Ik ken dat land,” zei hij langzaam, „ik weet waar die rivier is en ik heb die man daar gezien. Het is waar, dat de kinderen niets slechts geleerd hebben van de blanke man en dat ze geen kleren van de blanken hoeven te dragen. Het is goed, dat ze daar wéér heengaan om te leren wat de blanken weten, want de blanken weten meer dan wij.”

Hij blies een grote rookwolk voor zich uit en stond op. De andere mannen mompelden iets en stonden ook op. Sibonga, die achter Ibubesi zat, gaf zijn broertje een duw, maar Ibubesi werd er niet kwaad om, zoals anders. Hij was opeens verschrikkelijk moe. Hij rolde zich in zijn deken en sliep.

Toen zijn vader binnenkwam, was die héél tevreden.

HOOFDSTUK 3

Mashoba en Sibonga stonden samen bij het hek van de beestenkraal, waarin de rode, de witte en de bonte kafferkoeien zich verdrongen om het eerst buiten te komen. De dieren stootten naar elkaar met hun geweldige hoorns en loeiden.

Mashoba keek naar de zon en zei: „Het is nog vroeg, we zijn de eersten.”

Ze gingen op het hek zitten en sloegen de koppen van de koeien weg, die aan hen snoeven met hun natte snuiten.

Mashoba zei ontevreden: „Ibubesi mag toch weer naar de school van de blanken.”

Sibonga lachte.

„Onze vader denkt, dat Ibubesi geen kleren van de blanken heeft gedragen,” ging Mashoba verder.

Sibonga keek hem verbaasd aan. „Ik heb zelf gezien, dat ze geen kleren van de blanken droegen.”

Mashoba grinnikte. Hij keek goed rond of niemand hem horen kon en zei toen:

„Ibubesi droeg kleren en Phakati droeg kleren, net als de blanken. Maar ze hebben ze verstoep, toen ze bij de kraal kwamen.”

Sibonga sprong van het hek af, alsof een vlieg hem stak. „Het is niet waar!” riep hij. „Je houdt me voor de gek!”

Mashoba wenkte met zijn hand en waarschuwde: „Sst! Onze vader wil, dat ze naar de school gaan, we moeten er niet meer

over praten. Maar Ibubesi heeft me ook verteld dat ze hem een andere naam gegeven hebben, een naam van de blanken . . .”

Hij sprong nu zelf ook van het hek, want er slenterden van alle kanten koeherders nader; ze konden vertrekken met de kudde. Sibonga opende het hek en de eerste dieren drongen naar buiten en liepen regelrecht naar het open veld, zoals ze dat gewend waren.

Sinds vader Moeketsi hoofdman van de kafferkraal geworden was, ging Loma Paluza niet meer met de kudde mee. Ze hoorde nu bij de grote meisjes. En Sibonga hoefde niet meer met de geitenkudde mee te gaan, maar zorgde met de grote jongens voor de runderen. Thabu was nog te klein; daarom ging alleen Mapulane erop uit om te helpen bij het geitenhoeden.

De jongens dreven de koeien over het pad langs het aardappelveld. Mashoba liep in zich zelf te grinniken en daarmee maakte hij Sibonga verschrikkelijk nieuwsgierig. Maar hij vroeg niets, hij bleef alleen een beetje achteraan lopen, omdat hij er zeker van was, dat zijn grote broer iets in zijn schild voerde.

En jawel, hoor! Op de plaats, waar Mashoba de vorige avond zijn broertje en zusje in de steek gelaten had, omdat hij zich voor hun kleren schaamde, riep hij plotseling: „Een slang! Pas op, een zwarte mamba!”

De kinderen, die op hun blote voeten in het lange gras langs de weg liepen, sprongen direct op het rode pad en allemaal hieven ze hun stokken op om direct toe te slaan als ze de slang zouden zien, want de zwarte mamba is een gevaarlijke, giftige slang. „Waar?” riep de oudste zoon van Imbila.

„Daar, onder die struik is hij gekropen!” riep Mashoba.

Hij liep naar de struik toe en sloeg met de stok in het gras. De anderen kwamen naast hem en begonnen ook te slaan, op het gras en in de struiken. Ze hupten steeds dichterbij naar het struikgewas toe en Mashoba gluurde tussen de dicht bebladerde takken.

„Kijk jij eens,” vroeg hij aan Magwasa, de zoon van Imbila. Magwasa stak zijn hoofd ook in de struik. „Ik zie niks, ik zie . . .” Toen gaf hij een schreeuw en kroop helemaal in de struik. Hij zag wat Mashoba natuurlijk al lang gezien had: een bundeltje blauwe kleren, dat Ibubesi daar had weggestopt.

De zwarte slang, die er trouwens helemaal niet geweest was, was direct vergeten, want alle kinderen drongen om Magwasa heen.

„Wat heb je? Laat zien! Heeft hij iets?” riepen ze.

Magwasa grijnsde breed en liep met zijn vondst naar het pad. Daar rolde hij het bundeltje uit elkaar en een gejuich ging op.

„Waarom heb je dat gedaan?” vroeg Sibonga nijdig aan zijn broer.

„Kan ik dat helpen?” antwoordde Mashoba onnozel.

Magwasa hield de bloes tussen zijn duim en wijsvinger en een meisje riep: „Kleren zoals de blanken dragen!”

Het meisje heette La Ntutu en ze was het zusje van Magwasa. Ze griste de bloes uit de handen van haar broer en begon die direct aan te trekken. De anderen lachten zich slap, toen ze zagen hoe ze haar best deed, want de bloes was te nauw voor haar en toen ze haar eindelijk aan had, zat 'ie helemaal strak om haar heen. Maar dat hinderde niet. Ze was er dolgelukkig mee en trippelde trots als een pauw over het pad. Voordat de anderen hem voor konden zijn, trok Magwasa, haar broer, gauw-gauw de jurk van Phakati aan. Eén van de anderen wilde toen de broek pakken, maar Magwasa was hem te vlug af. Hij rende met het kledingstuk weg en trok het aan, toen hij buiten het bereik van de anderen was. Ze waren de koning te rijk met hun nieuwe kleren en om het hardst liepen ze achter de kudde aan, die intussen al voorbij het maïsveld was.

„Hoi-hoi!” schreeuwden ze en de dieren lieten zich gewillig het veld indrijven.

„Waarom heb je dat gedaan?” vroeg Sibonga opnieuw, toen hij met zijn broer samen was.

Mashoba haalde zijn schouders op. „Waarom moeten Ibubesi en Phakati naar de school van de blanken en waarom moet ik hen iedere keer gaan halen?” vroeg hij. „Ibubesi heeft gezegd, dat hij geen kleren van de blanken droeg — nou, dan moet hij ze ook maar niet dragen.”

Toen de kudde die avond weer thuis kwam, stond Ibubesi bij de ingang van de kraal. Hij had al lang gemerkt, dat iemand zijn kleren gevonden moest hebben, want toen hij naar de struik ging om ze te halen en ze een beter plekje te geven in de hut, waren ze weg. Hij was daar erg van geschrokken en het duurde lang, voordat hij begreep wat er gebeurd was, maar opeens zag hij de verse sporen van de kudde, die over het pad gegaan was. Hij deed zijn lippen stijf op elkaar en ging in het gras zitten om na te denken. Raar, dacht hij, hoe konden ze onze kleren vinden als ze zo maar voorbij kwamen met de kudde? Iemand moet ons verraden hebben, maar Phakati heeft het niet gedaan. Wie dan? Hij trok boos een handvol gras uit de grond en smeedt dat een eind weg.

„Mashoba!” zei hij en toen stond hij op om naar huis te gaan. Maar toen de kudde thuiskwam, stond hij op wacht bij de ingang van de kraal.

De avondzon scheen op de koeien en een paar witte reigers vlogen met de kudde mee. Die reigers zijn altijd bij de koeien en ze pikken de insecten van de brede ruggen.

De herdertjes hadden het grootste plezier met elkaar. Ze drongen om de beide kinderen van Imbila heen en Ibubesi zag direct wat er aan de hand was, maar hij deed net, alsof hij niet merkte, dat zijn broer Mashoba telkens naar hem keek.

De trappelende koeien wierpen een wolk rood stof op, dat glinsterde in de avondzon. Toen de wolk optrok, was Ibubesi plotse-ling verdwenen. En wat was er opeens met de koeien aan de hand? Anders gingen ze altijd zo gedwee de kraal in, maar nu

dromden ze samen bij het hek en trappelden wild door elkaar. De voorste beesten stoven het hek voorbij en renden loeiend de kraal in.

„Hoi! Hoi!” schreeuwden de kinderen, maar de koeien werden steeds wilder. Ze staken hun staarten in de lucht en draafden elkaar na tussen de hutten. De grond dreunde; de vaders en moeders stonden gillend bij hun hutten en probeerden met hun gekrijs en het zwaaien van hun armen de dieren te verjagen.

De zware beesten werden er stapelgek van. Wáár ze ook keken, en waarheen ze zich ook keerden, overal werden dreigende stokken opgeheven en overal werd geschreeuwd en gescholden. In hun angst wisten de koeien niet meer, waar ze het zoeken moesten.

Moeketsi, de nieuwe kapitein van het dorp, kwam verschrikt naar buiten. Hij keek verbaasd en nog wat slaperig om zich heen en wist niet goed wat hij moest beginnen. Toen dook ineens Ibubesi naast hem op en hij zei: „De beesten zijn heel erg geschrokken!”

Hij trok er een heel ernstig gezicht bij en keek zijn vader aan met een paar grote, ernstige ogen.

„Wat is er gebeurd?” vroeg zijn vader.

Ibubesi trok zijn schouders op en keek naar de wilde beesten, die door de kraal draafden en met hun zware koppen schudden. Boven de hele kraal hing nu die wolk rood stof en ergens gilden een paar bange kinderen.

„Wat is er gebeurd?” schreeuwde zijn vader nu.

„De koeien zijn geschrokken van Magwasa en La Ntutu, omdat die kleren van blanken dragen,” vertelde Ibubesi.

Op hetzelfde moment kwamen Magwasa en zijn zusje om een hut rennen, achter een grote, roodbonte os aan. Het dier schudde zijn hoorns en maakte kromme sprongen van angst, want Magwasa had een lange stok, met een scherpe punt eraan, waarmee hij het beest probeerde te prikken en naar de beestenkraal

te drijven. Het was een heel gek gezicht om die grote jongen te zien in zijn veel te kleine jurkje en te nauwe jongensbroek. En zijn zusje zag er al even dwaas uit, in de nauwe bloes van Ibubesi. Moeketsi gaf een schreeuw en sprong naar de kinderen toe, greep ze beet en sleurde ze mee naar zijn hut. Hij stootte onverstaanbare klanken uit en de beide koeherdertjes zagen grauw van angst, terwijl ze hun zwarte ogen wijd opensperden, evenals hun monden. Maar ze schreeuwden niet.

Met woeste rukken stroopte Moeketsi hun de blauwe kleren af en Ibubesi hoorde het jurkje van zijn zusje kraken. Woedend smeed zijn vader de schoolkleren op de grond, waar Ibubesi ze direct oprapte en ermee naar binnen sloop.

„Weg jullie!” schreeuwde Moeketsi.

Zijn woede had de opgewonden kinderen helemaal gekalmeerd en die begonnen nu kalm de koeien naar de beestenkraal te jagen. Ook de andere dieren hadden zich met geschreeuw en stokslagen naar de uitgang van de kraal laten drijven en ze schenen nu dolgelukkig, dat ze de beestenkraal binnen mochten gaan. Een laatkomer werd achternagezeten door buurman Imbila, die het zware dier bij de staart had en zich schreeuwend liet voorttrekken.

Ibubesi was juist weer buiten gekomen. Hij had de kleren haastig in een deken gerold en voelde zich heel gelukkig. Toen hij buurman Imbila achter die rode koe zag rennen, kon hij zich niet langer goedhouden. Hij draaide op één been rond en schaterde het uit. Zijn vader, die gezien had, dat alles in orde kwam, lachte mee. Hij legde zijn hand op Ibubesi's hoofd en zei: „Je hebt je goed gedragen, zoon! Jij hebt gezien wat niemand gemerkt had en mij gewaarschuwd. Leer goed op de school van de blanken, dan zul jij later een nog knapper dorps hoofd worden dan je vader — en misschien zul jij weer koning worden van onze stam!”

Ibubesi lachte maar. Hij kon het niet helpen, dat hij zo'n gewel-

dige schik had om alles wat hij zag en hoorde. De tranen liepen over zijn zwarte wangen en hij deed niet eens moeite om ze weg te vegen, want er zouden immers toch telkens nieuwe komen, zolang hij zo moest lachen . . .

Ziezo, het hek ging achter de kudde dicht. Het zou nog lang duren, voordat de onrustige beesten weer tot kalmte gekomen waren, maar daar hadden ze dan ook een hele nacht de tijd voor. Het schemerde nu al. De herdertjes, die het er vandaag zo slecht afgebracht hadden, slopen naar hun hutten om hun avondpap

te eten met een paar zoete aardappels en een stukje vlees. En om de standjes in ontvangst te nemen van hun boze ouders, want zo iets was nog nooit gebeurd in de kraal! De woeste dieren hadden wel een kind kunnen vertrappen of een hut omver kunnen lopen. Het was nu allemaal nog goed gegaan, maar stel je eens voor! Ook Magwasa en La Ntutu, de kinderen van Imbila, kwamen voorbij, samen met hun vader. Toen Imbila zijn vroegere buurman, die nu kapitein was, zag staan, begon hij tegen zijn kinderen te razen.

„Luie honden!” riep hij. „Heb ik jullie niet altijd gezegd, dat er één bij de ingang van de beestenkraal moet staan om de dieren naar binnen te jagen? Natuurlijk hebben jullie dat niet gedaan en een paar eigenwijze ossen zijn de ingang voorbijgelopen om rond te draven in de kraal! Maar ik zal jullie leren!”

Ibubesi had wel gemerkt, dat zijn vader ook nog iets aan het standje van Imbila had willen toevoegen, maar hij had zijn vaders hand gegrepen en met een gespannen gezicht gezegd: „Sst! We moeten luisteren wat hij nog meer zegt!”

Toen liet Moeketsi het er maar bij zitten. Ten slotte hadden Magwasa en La Ntutu al een afstraffing van hem gekregen en nu kregen ze er van hun vader nog van langs. Hij hield zich maar kalm en wachtte tot zijn eigen zoons thuiskwamen.

Mashoba kwam eerst. Hij kwam om de hut heensluipen in de hoop, stilletjes wat te kunnen eten om daarna gauw in de jongenshut te gaan slapen. Maar dat zat hem niet glad. Zijn vader greep hem bij zijn oor en schreeuwde: „Heb ik je daar, zoon? Heb jij niet gezien, dat de dieren wild werden, doordat Magwasa en La Ntutu kleren van de blanken droegen?”

Mashoba keek woedend naar Ibubesi, die er met een onschuldig gezicht bij stond en met belangstelling toekeek hoe het oor van zijn broer half werd omgedraaid, terwijl Moeketsi zich al maar bozer maakte. Ten slotte schreeuwde de vader: „Weg jij!” Die wens liet hij vergezeld gaan van een stevige trap onder Mashoba's

zitvlak, zodat de jongen met een sprong in de richting van de jongenshut verdween.

Ibubesi verdween naar de andere kant, want hij had weer een onbedaarlijk plezier. Hij wist nu wel zeker, dat zijn plannetje om het hek van de beestenkraal even dicht te houden, tot de kudde er voorbij gelopen was, heel goed geslaagd was. En door de dikke stofwolk had niemand kunnen zien hoe hij later het hek weer geopend had. Hij was echt tevreden over zich zelf.

Terwijl hij achter de hut stond uit te lachen, kwam Phakati naar hem toe met een verschrikt gezichtje.

„Wat is er allemaal gebeurd?” vroeg ze.

„Heb je het niet gezien?”

„Nee, ik was bij Loma Paluza in de meisjeshut en we hoorden iedereen gillen. De grond dreunde en er liepen wel duizend koeien in de kraal. Ik was zó bang, dat ik mijn gezicht in een deken gerold heb om het niet te zien!”

Ibubesi dacht na. Het zou echt heerlijk zijn om alles aan zijn zusje te vertellen en misschien zou hij dat later ook wel eens doen, maar nu niet, nee, nú niet, want als ze per ongeluk haar mond voorbij praatte, kreeg hij er vast en zeker van langs.

„Stil maar!” zei hij troostend. „Het is allemaal voorbij. De kudde was van iets geschrokken, maar we hebben ze nu weer opgesloten.”

Maar hij kon zijn lachen wéér niet houden en daarom vertelde hij haar van buurman Imbila achter de koe. Toen konden ze allebei voluit schateren.

Daarna kropen ze de hut binnen, want het rook daarbinnen zo verrukkelijk naar geroosterd vlees!

Moeder Lomithi schepte juist de blikjes van Mashoba en Sibonga vol en ze zei: „Breng jij dit even weg, Ibubesi!”

Daarbij keek ze met een schuin oogje naar Moeketsi, die naast het vuur zat met een somber gezicht. Ibubesi begreep dat er geen namen genoemd mochten worden, want stellig was het niet de

bedoeling, dat de beide grote broers vlees kregen. Daarom haastte Ibubesi zich weg en hij veegde de lach van zijn gezicht, toen hij de jongenshut binnenkroop, met in iedere hand een blikje eten. Sibonga, was nu ook thuisgekomen en hij had geluk gehad, want vader had hem niet gezien. Mashoba vertelde hem juist wat er gebeurd was en Ibubesi was er zeker van, dat ze het ook over hem hadden, want toen hij binnenkwam, zwegen de broers plotseling.

„Bayetta!” zei Ibubesi plechtig.

„Bayetta” is een deftige groet, waarmee eigenlijk alleen een koning begroet wordt. Het klinkt dan ook vreselijk gek als een broertje dat tegen zijn grote broers zegt en Mashoba keek hem even aan, alsof hij hem met het grootste plezier een pak slaag zou geven.

„Laat onze vader nooit weten, dat ik jullie eten gebracht heb!” zei Ibubesi spottend. „Jongens, die niet eens een kudde goed in de beestenkraal kunnen drijven, verdienen helemaal geen eten. Onze vader hoopt, dat hij vanavond Sibonga nog even zal zien om hem welterusten te zeggen . . .”

„Kleine schelm!” mompelde Mashoba. Hij stond dreigend op. Ibubesi werkte zich haastig achteruit de ingang door, met de etensblikjes nog in zijn hand.

„Mijn grote broer is boos?” vroeg hij verbaasd. „Moet je dan geen eten hebben?”

„Geef op!” gromde Mashoba.

„Ik durf niet,” plaagde Ibubesi. „Mijn grote broer ziet eruit, alsof hij een kleine jongen wil slaan . . .”

Toen ging Mashoba weer zitten en hij zuchtte. Ibubesi was slimmer dan hij, dat moest hij nu alwéér toegeven.

HOOFDSTUK 4

Een heleboel blote voeten petsten op het natte zand bij het meertje, want vandaag reisden Ibubesi en Phakati met de vrouwen mee, die naar de markt gingen om bananen te verkopen. Dat spaarde Mashoba een tocht en daardoor was hij werkelijk vriendelijk geweest, toen zijn kleine broer en zusje vertrokken. Hij had zelfs iets leuks bedacht, want toen de vrouwen klaarstonden om weg te gaan en ook Ibubesi en Phakati ieder een bundeltje op hun hoofd droegen, kwam Mashoba op het idee om het bokje te halen. Hij kwam ermee aandraven en riep: „Ibubesi, neem hem maar mee, dan heb je gezelschap onderweg.”

Ibubesi kon van blijdschap eerst geen woord uitbrengen. Hij snapte niet, waarom zijn broer plotseling zo lief voor hem was, maar fijn was het in ieder geval wel, want op school had hij dikwijls aan zijn bokje moeten denken. Phakati droeg een zakje, met een tros prachtige bananen erin voor zuster Maria. Ibubesi liep naakt. Hij droeg zijn lendendoekje op zijn hoofd en daarin had hij iets verpakt, waarmee hij heel geheimzinnig was. Niemand schonk daar aandacht aan, maar Mashoba riep plotseling heel vriendelijk: „Hé, Ibubesi, moet je je doek niet omdoen?”

Ibubesi schrok heel erg. Hij werd er grauw van en hij keek angstig om zich heen. Maar Mashoba had geen geluk, want vader Moeketsi stond juist met hun moeder te praten over de inkoop, die ze in het dorp moest doen. Ibubesi stak daarom zijn

tong uit en zei bijdehand: „Het is te warm voor een doek!”
„Lopen ze bij de blanken ook altijd zo?” plaagde Mashoba.

„Sst!” waarschuwde Ibubesi. „Hoort u ook de beesten te keer gaan, vader?”

Zijn vader staakte direct het gesprek en luisterde.

„Ik hoor niets,” zei hij. „Hoorde jij iets, zoon?”

„Nee,” antwoordde Mashoba nors en hij keek zuur naar zijn broertje.

„Ik weet zeker, dat ik de rode os hoorde!” hield Ibubesi vol.

„Het kwam van de kant van het maïsveld!”

„Maïsveld?” herhaalde zijn moeder geschrokken.

„Schiet op, ga direct kijken!” schreeuwde Moeketsi, die woedend werd bij de gedachte, dat een os de kostelijke maïs vertrapte. Ibubesi keek zijn grote broer peinzend na, toen die op een drafje de kraal uitliep. Bij de uitgang keek hij nog om en Ibubesi zag, dat hij dolgraag zijn vuist geschud zou hebben, maar dat hij het niet durfde uit angst, dat zijn vader het zou zien en het dan verkeerd begrijpen.

Het jongetje lachte in zich zelf en krabde zijn bokje tussen de hoorns. Wat was het toch lastig, dat je altijd maar de kleinste bleef en het steeds van je slimheid moest hebben om alle gevaren te ontlopen! Want stel je voor, dat vader gemerkt zou hebben, dat Ibubesi de blauwe schoolkleden in zijn schortje gewikkeld had en op zijn hoofd meedroeg naar school! Stel je voor! Vader zou direct begrijpen, dat Ibubesi iedereen voor de gek gehouden had en wat zou er dan verder gebeuren? Je kon dat nooit vooruit weten, want grote mensen vinden het de ene keer leuk als je slim bent, maar de volgende keer krijg je er straf voor, dat is het rare . . .

Phakati kwam naast hem staan en vroeg: „Wat was er met Mashoba?”

„O, niks,” zei Ibubesi. „Ik heb onze kleden bij me, maar dat hoeft niemand te weten.”

„Kom!” waarschuwde zijn moeder, „we moeten gaan, anders is het heet!”

Ze droeg een mooie gekleurde deken over haar schouder en in de plooien daarvan zat Tyababala, het jongste zusje. Ze keek met haar gladgeschoren bolletje boven de deken uit en was verwonderd over alles wat ze zag en hoorde, dat zag je aan haar grote vraag-ogen.

Loma Paluza stond met Thabu en Idube op haar arm te wachten, tot het groepje vertrokken was. Zij zou op de kleintjes passen, tot moeder weer terug was.

Ibubesi popelde om weg te komen, en het bokje scheen even verlangend als hij, want het sprong dartel heen en weer.

Toen ze eindelijk buiten de kraal waren, haalde Ibubesi opgelucht adem. Helemaal gerust was hij nog wel niet, want tien tegen één kwamen ze Mashoba nog tegen, die vergeefs de os gezocht had tussen de maïshalmen.

Maar ze liepen het maïsveld voorbij en het suikerrietveld en de bananenplantage, zonder dat er iets gebeurde. Nu was Ibubesi pas helemaal gerust. Hij kwam naast zijn zusje lopen en tweestemmig zongen ze het vers van de Goede Herder. Ze waren allebei dolgelukkig, dat ze weer terugkeerden naar school. Als ze elkaar aankeken, zagen ze de pret daarover in elkaars ogen en hun stemmetjes klonken al luider. De vrouwen schenen er ook al plezier in te krijgen, want ze neurieden het wijsje mee en moeder Lomithi kende zelfs al een paar woorden van het lied. Het kleine zusje sliep. Haar hoofdje rustte lekker zacht tegen de deken.

De vrouwen droegen een grote witte schaal of een mand met bananen op haar hoofden. Daardoor liepen ze statig rechtop, en als ze zich omkeerden om te zien hoever ze al gelopen hadden, grepen ze de rand van de mand of schaal, opdat die niet zou vallen.

Ibubesi en Phakati liepen achteraan. Ze hadden hun armen om

elkaars schouder geslagen en zongen. Toen het lied uit was, bleven ze toch zo lopen en keken elkaar van tijd tot tijd glunderend aan.

Uit het struikgewas klonk plotseling een schel gefluit. Het klonk nogal veraf, maar Ibubesi hoorde het direct en het bokje ook. Ze stonden alle drie luisterend stil, de kinderen en het bokje. De vrouwen babbelden zo druk en vrolijk, dat ze niets merkten.

Opnieuw werd er gefloten en het bokje rende met dartele sprongen weg. Toen drong pas tot Ibubesi door wat er aan de hand was: Mashoba had zich verscholen in het struikgewas en probeerde het bokje te lokken. Maar waarom? Hij had zelf het planetje gemaakt om het bokje mee naar school te nemen!

De kinderen begrepen het niet en Ibubesi maakte aanstalten om zijn bokje achterna te rennen. Maar op hetzelfde moment bedacht hij zich en bleef stokstijf staan, midden op het pad.

„Mashoba wil me slaan als ik het bokje kom halen,” fluisterde hij tegen zijn zusje.

Ze keek hem ongelovig aan.

„Waarom?” vroeg ze.

Hij draaide met zijn ogen en antwoordde toen: „Er zijn veel dingen, die ik weet en die ik je later zal vertellen, maar nu wil Mashoba me slaan, omdat hij boos op me is.”

„Zal ik gaan?” bood ze aan.

Ibubesi dacht even na. Toen schudde hij zijn hoofd. Hij vond het verschrikkelijk jammer van het bokje, want ze zouden er veel plezier van kunnen hebben op school, maar het zou nog erger zijn, wanneer Mashoba Phakati vasthield, tot Ibubesi kwam om de klappen te halen.

„Kom maar, Phakati!” riep hij met een schelle stem, „kom maar, laat Mashoba het bokje maar mee naar huis nemen, we hebben er niks aan op school!”

„Ik sta vlak naast je, waarom schreeuw je zo?” vroeg Phakati verbaasd.

„Kom maar,” zei Ibubesi en hij trok haar mee.

De vrouwen waren een eindje verderop blijven stilstaan.

„Wat is er?” riep moeder Lomithi.

„O, Mashoba heeft het bokje gefloten!” schreeuwde Ibubesi terug. Daarna floot hij zelf en van achter de struiken huppelde het bokje te voorschijn, precies zoals Ibubesi verwacht had.

„Wat klets je toch?” riep zijn moeder boos.

„Ik heb me zeker vergist!” antwoordde Ibubesi en de kinderen holden met hun bokje naar de vrouwen toe.

Toen ze de hele dag flink doorgelopen hadden, kwamen ze bij het meertje aan. De blote voeten petsten op het natte zand en de vrouwen zetten de bananen op de grond om zich eens lekker te baden. Het bokje bleef met zijn vier pootjes in het water bij de oever staan en keek met verwonderde ogen hoe al die mensen in het water spartelden en elkaar schaterend nat spetterden.

Het was een fijne dag, maar Ibubesi maakte zich toch een beetje bezorgd, want hij moest zo langzamerhand zijn schoolkieren eens aantrekken. En wat zouden zijn moeder en de andere vrouwen dan wel zeggen? Zouden ze niet vreselijk boos worden?

Terwijl ze op hun hurken in het ondiepe water zaten, fluisterden de kinderen met elkaar en ze besloten ten slotte om het er maar op te wagen. Ze spoelden hun voeten af en liepen over de oever naar het struikgewas. Daar knoopte Ibubesi het bundeltje los en gaf zijn zusje haar jurk, terwijl hij zelf zijn broekje aantrok. Het bokje begon intussen te boksen met zijn blauwe bloes, zodat Ibubesi boos riep: „Hé, naar beest, geef hier!”

Dat was net mis, want het bokje rende weg met de bloes als een blauwe vlag op zijn hoorns. De kinderen begonnen het dier achterna te rennen. Dat viel niet mee, want een bokje is zo vlug als water. Gelukkig liep het van het meer af, zodat de vrouwen, die zich aan het baden waren, hen niet zagen rennen. Ze zouden

zeker kilometers hebben moeten lopen, zonder dat ze het bokje ooit te pakken kregen, omdat het dier het rennen wel een leuk spelletje vond. Nu eens stond het uitdagend op een grote veldkei, dan weer dartelde het met kromme sprongen tussen de struiken door.

Waarschijnlijk kwam het door hun ijver om het bokje te vangen, dat ze het gevaar niet opmerkten. Het gevaar lag achter een dicht bosje te slapen met haar welpen, en het heette: leeuwin! De leeuwin hief haar kop op, zoals een slaperige poes haar kop op-tilt en knipoogt tegen de zon. Wat was dat toch voor een lawaai? Wie waagde het om in haar schuilplaats door te dringen en haar te storen in haar dutje?

Kwam het lawaai nog dichterbij? De leeuwin hield haar kop scheef en luisterde; haar welpen waren doodstil en drukten zich tegen haar aan. Al dicht- en dichterbij klonk het geritsel van takken en nu plotseling hoorde de leeuwin een vreemd geluid. Ze sprong overeind en opende haar wijde muil, terwijl haar groene ogen door het struikgewas probeerden te turen naar de oorzaak van al die drukte.

„Kom hier!” gilte Ibubesi woedend.

Het bokje was juist weer op een grote steen gesprongen en zwaaide dwaas zijn kop met de blauwe vlag heen en weer.

De leeuwin ging geruisloos weer liggen. Haar sterke achterpoten spanden zich voor de sprong, want als dat vreemde beest daar, met die gekke, blauwe kop, nog dichterbij haar en haar welpen zou komen, dan zou ze zeker springen! Honger had ze niet, daarom zou ze nu stellig niet aanvallen, maar verdedigen zou ze zich even zeker wèl.

Toen viel de bloes zo maar van de hoorns af. Het bokje had net zolang geschud, tot zijn buit op de grond viel. Langs de grote steen viel het blauwe ding op de grond en met drie sprongen was Ibubesi erbij, terwijl hij een schreeuw gaf van vreugde. Zonder zich te bedenken, trok hij de bloes over zijn hoofd en juist, toen

hij zijn hoofd door de halsopening stak, zag hij achter de struiken de leeuw langzaam opstaan en naar hem kijken. Even stond hij verlamd van schrik, zijn armen in de lucht en zijn kroeskop in de opening, een heel gek gezicht. Phakati begon erom te lachen, maar haar broertje fluisterde opgewonden: „sst!” en deed een stap terug, zodat de grote veldkei hem verborg.

„Mee!” zei hij.

Phakati keek hem aan en ze was verbaasd over de vreemde uit-

drukking op het gezicht van haar broertje. Het bokje stond nog steeds op de steen naar hen te kijken.

Ibubesi wist dat het heel gevaarlijk was om hard weg te rennen als er een leeuw naar je loerde. Daarom deed hij net of hij niets gemerkt had en liep zo rustig als hij kon in de richting van het méertje. Phakati keek om zich heen, maar ze kon niets ontdekken, waarvoor ze bang moest zijn. Daarom vroeg ze: „Wat is er eigenlijk?”

Ibubesi gaf niet direct antwoord. Toen ze een eindje bij de steen vandaan waren, keek hij om en floot. Het bokje nam een enorme sprong en kwam hen achterna; verder gebeurde er niets.

„Wat was er?” vroeg Phakati nog eens.

„Een leeuw!” zei Ibubesi, zonder harder te gaan lopen. „Er zat een leeuw vlak bij ons, maar hij komt ons niet achterna — doe maar net of je niets gemerkt hebt.”

Hij voelde dat zijn zusje nu wilde gaan rennen, maar hij hield haar tegen, tot ze een flink eind van de gevaarlijke plek verwijderd waren. Toen zetten ze het op een lopen, maar intussen zei Ibubesi: „Hij zou eerst het bokje gepakt hebben, dan hadden we toch nog kunnen vluchten.”

Phakati zei niets. Ze rende zo hard ze kon, alsof de leeuwin hoe langer hoe gevaarlijker werd, en toen ze bij het meer kwamen, dachten ze er niet eens meer aan, dat de vrouwen wel vreemd zouden opkijken over hun schoolkieren. Phakati vloog schreeuwend haar moeder in de armen en Ibubesi stond tussen de vrouwen in, bevend over zijn hele lichaam. De angst kreeg hem achteraf pas goed te pakken en hij kon eerst niets zeggen.

„Wat is er?” vroeg zijn moeder, terwijl ze Phakati troostte, door over haar bolletje te aaien. „Wat is er dan gebeurd en wat hebben jullie nu aangetrokken?”

Toen er geen antwoord kwam, keek ze streng naar Ibubesi en herhaalde haar vraag.

„Een leuwin! . . .” fluisterde Ibubesi hees.

De vrouwen gaven een gil en moeder Lomithi greep het bundeltje op, waarin Tyababala sliep.

„Waar?” vroeg ze, naar alle kanten om zich heen kijkend.

„Ver weg!” zei Ibubesi en hij glimlachte een beetje.

De vrouwen begonnen allemaal door elkaar heen te praten en om beurten schudden ze aan Ibubesi's arm. Toen eindelijk de rust weerkeerde en er niets gebeurde, vroeg moeder Lomithi: „Vertel nu eindelijk eens wat er gebeurd is!”

En Ibubesi vertelde. Nu alles voorbij was, voelde hij zich de held van het verhaal en het trillen van zijn benen ging helemaal over. Hij vertelde alles zo mooi mogelijk en telkens lieten de vrouwen een verwonderde uitroep horen.

„Tssj!” riep er één. „De leeuw heeft hem gezien, maar hij is niet opgegeten!”

„Hoe kan dat?” riep een ander verwonderd.

„Ja, hoe kan dat?” vroeg zijn moeder ongelovig. „Of hou je ons voor de gek?”

Ibubesi ging heel rechtop staan en antwoordde trots: „Ga zelf maar kijken als jullie me niet geloven! Er is daar een grote veldkei en daarachter een bosje. In het bosje ligt de leeuw!”

„Waarom heeft de leeuw je niet opgegeten?” vroeg de eerste vrouw opnieuw .

Ibubesi spuugde stoer op de grond. Hij keek de vrouw aan en zei: „De leeuw heeft gezien, dat ik de kleren van een blanke draag en misschien durfde hij toen niet!”

Het leek wel of de vrouwen nu pas ontdekten, dat de kinderen zich aangekleed hadden. Ze riepen elkaar verbaasde woorden toe, zoals: „Hoe kómen ze eraan?” „Daarnet liepen ze nog naakt!”

„Waar halen ze zo plotseling kleren van de blanken vandaan?”

„Ik had ze in mijn schort op mijn hoofd,” legde Ibubesi uit.

„Het zijn onze schoolkleren, maar we durfden ze in de kraal niet te dragen, omdat de oude man het niet wil. Maar we mogen niet op school komen zonder deze kleren.”

Hij wachtte even en lachte toen slim. „Als we deze kleren niet gehad hadden, zouden we helemaal nooit meer op school gekomen zijn, want de leeuw zou ons opgegeten hebben . . .”

Phakati begon weer te huilen, haar hoofdje tegen haar moeder aangedrukt, maar Ibubesi voelde goed hoe de vrouwen hem om zijn dapperheid en om zijn mooie verhaal en om zijn kleren bewonderden. Zelfs zijn moeder was trots op hem, dat merkte hij goed. Daarom zei hij zo rustig als een man: „Zullen we nu maar eens verder gaan? Het is nog een aardig eindje en ik ben liever niet in het donker in de buurt van een leeuw.”

De vrouwen gaven dat direct toe en ze namen snel hun schalen en manden weer op en zetten die met een kunstige zwaai op hun

hoofden. Het leek wel of er niets aan was om met een mand vol bananen op je hoofd door de wildernis te lopen. Toen ze het meer eenmaal voorbij waren en het rode pad bereikt hadden, dat naar het dorp voerde, keerde de vrolijkheid weer terug.

„Jullie zien eruit als blanke kinderen!” riepen de vrouwen. „De mensen in het dorp zullen ons nakijken als ze zien, dat de kinderen van Moeketsi en Lomithi de kleren van de blanken dragen!”

Maar toen ze het dorp binnenkwamen, werden ze stiller. Ze bleven een beetje achter en nu gingen de kinderen voorop. Bij de school ontdekte Ibubesi zuster Maria, die haar hand boven haar ogen hield om te kijken, wie daar aankwamen. Toen ze dat gezien had, verdween ze haastig in school en keerde even later terug met meester Sellier, die met uitgestrekte handen zijn leerlingen tegemoet ging.

„Wat ben ik blij, dat jullie er weer zijn!” riep hij. „En wie brengen jullie daar allemaal mee?”

De vrouwen bleven giechelend staan, maar zuster Maria nodigde ze uit om binnen te komen en de school te bekijken.

HOOFDSTUK 5

Vertel me nu eens, Johannes: heb je in de kraal nog verteld van de Goede Herder?"

Ibubesi knipperde met zijn ogen en dacht diep na. Voor deze vraag was hij nu steeds al bang geweest, sinds hij op school was. Hoe kon hij de meester ook uitleggen, dat het in de kraal zo heel anders was dan op school?

„Niet jokken, hoor!" zei de meester zacht, toen hij merkte, dat Johannes een goed antwoord stond te bedenken.

Johannes keek hem met een paar grote, wat bange ogen aan en fluisterde: „We hebben wel van de Herder gezongen, meester."

„Niet verteld, Johannes? Heb je al die mooie verhalen, die je hier gehoord hebt, niet in het dorp verteld?"

Johannes schudde zijn hoofd en hield zijn lippen stijf op elkaar.

„En hoe vonden ze je schoolkieren? Waren er geen andere kinderen, die óók naar school wilden?"

Wéér schudde de jongen zijn hoofd.

„Ach," zei de meester en hij zuchtte, „ik denk dat die andere Johannes er wel beter over gesproken zou hebben. Hoe moet dat nu?"

Er kwam geen antwoord en de meester was er óók stil van. Maar na een poosje lachte hij alweer en zei: „Ik ben te haastig, Johannes! De Goede Herder zou zelf veel kalmer doen, denk je niet?"

Ibubesi knikte gauw van ja.

Ze stonden samen bij het hek, waarachter het bokje bij het paard graasde. Het bokje voelde zich hier schijnbaar al best thuis, want het trok zich niets van zijn jonge baasje aan, maar bleef trouw

naast het grote, bruine hoofd van zijn reusachtige vriend, het paard. Daar snabbelde hij de lekkerste grassprietjes weg en het paard vond het niet eens meer erg als het bokje eens ondeugend met zijn voorpoten tegen zijn slanke hals opsprong of met een dartele sprong over het rustende paard heen wipte. Ja, Johannes had al een keer gezien, dat zijn bokje op de gladde paarderug stond en vanaf dat uitgezochte plekje zijn nieuwe wereld overzag. Het paard vond dat toch niet zo èrg leuk, want het maakte aanstalten om op te staan, zodat het bokje er met een vlugge zisprong afwipte. Voldaan bleef het paard toen liggen.

In de klas was Johannes zo ijverig als niet één! Vooral rekenen wilde hij erg graag leren en de meester had er plezier in, zo goed als zijn nieuwe leerling onthouden kon wat hem geleerd werd. Hoe kon hij ook weten, dat Ibubesi aan thuis dacht en aan de vele vragen, die hem daar weer gesteld zouden worden over de cijfers. Hij moest en hij zou nu weten hoe je het aantal geiten op moest schrijven, dat in de kudde was.

„Maar je kleren vonden ze toch wel mooi?” ondervroeg de meester verder. Hij wilde zo graag precies weten hoe Ibubesi in zijn kraal ontvangen was, maar om de één of andere reden wilde de jongen daar liever niet over praten. Was er iets vervelends gebeurd?

Zonder op te kijken vertelde Johannes: „We hebben onze kleren thuis niet aan gehad; de oude man wil het niet!”

„Welke oude man?”

„De tovenaar!” bekende Ibubesi. „Als we hem boos maken, mogen we nooit meer naar school, maar we hebben onze kleren uitgedaan en ze toen weggestopt in de struiken . . .”

„Aha!” riep de meester verbaasd en toen begon hij te lachen. Hij sloeg het jongetje vriendschappelijk op zijn schouder en zei: „Johannes, ik wil eens een keer in jullie kraal op bezoek komen; zou je vader dat goed vinden?”

Met een paar grote ogen keek Ibubesi hem aan, want hij kon

maar niet geloven, dat hij het goed verstaan had. Maar de meester herhaalde de vraag en toen zei Ibubesi: „Mijn vader wel, maar . . .”

De meester lachte direct. „Je bedoelt dat de tovenaar het misschien niet zo gauw goed zal vinden? Maar ik heb van je moeder gehoord, dat jij zelfs een leeuw te slim af bent. Dan kun je toch wel zorgen, dat de oude man het ook leuk vindt als ik kom? En als ik je dan eens een grote zak tabak voor de oude man meegeef? En een nieuwe pijp?”

Johannes' ogen begonnen te glinsteren en hij knikte opgewonden met zijn hoofd.

„De oude man zal héél gelukkig zijn!” verzekerde hij. „Hij is heel arm, want hij heeft geen beesten en zijn pijp is gebroken.” „Top!” riep de meester. „We zullen hem een mooi cadeau geven, waar iedereen blij mee zou zijn. Ga je mee, dan beginnen we weer, het is hoog tijd!”

Als twee gezworen vrienden liepen de meester en het kafferjongetje Ibubesi naar de school. Ibubesi begreep niet veel van de prachtige plannen, die de meester gemaakt had. Hoe kon hij ook weten, dat de meester zulke goeie vrienden was met de commandant van politie, die in de barak naast het kerkje woonde? En hoe kon hij weten, dat die commandant weer zulke beste vrienden was met het opperhoofd van de kaffers, die over deze streek heerste en die het goed vond, dat de zending in alle grote en kleine dorpen scholen stichtte als er maar rust bleef heersen onder de bevolking?

Het zijn allemaal dingen, waar kleine jongens niets van weten, maar waar de meester erg dankbaar voor was, want die vond niets heerlijker dan dat alle zwarte mensen niet alleen leerden, wie de Here Jezus was, maar ook dat ze leerden lezen en schrijven, opdat ze konden berekenen hoeveel geld ze konden verdienen met hun maïs en konden lezen hoe ze op de voordeligste manier hun vee konden verzorgen.

Hij legde zijn arm om Ibubesi's schouder en het jongetje voelde zich heel blij met de vriendschap van de blanke meester. Ze liepen langzaam van het weiland, waarin het paard graasde, naar de school, waarachter de kinderen speelden. De meisjes hadden een lang touw en sprongen daarmee; de jongens hinkelden lenig over een lange hinkelbaan.

„Je moeder vertelde me van een leeuw, die jij gezien had,” zei de meester opeens.

Ibubesi keek omhoog en knikte. Hij was heel benieuwd naar wat de meester van de leeuw zou zeggen.

„Weet je zeker, dat het een leeuw was of . . . of dacht je het alleen maar?” vroeg de meester en hij knipoogde slim.

Ibubesi lachte vriendelijk terug, maar hij zei: „Ik heb de leeuw gezien, meester. Hij stond tussen de struiken en hij keek naar ons.”

„Waar?”

„Bij het meertje; het was een grote leeuw. Ik weet hoe een leeuw er uitziet,” ging Johannes trots verder.

„Was je bang?” vroeg de meester.

Ibubesi aarzelde. Hij zou graag nee gezegd hebben, maar hij durfde tegen de blanke meester niet te liegen; daarom knikte hij alleen maar en keek beschaamd naar de grond.

„Dan geloof ik je!” zei de meester, en hij legde zijn hand op het jongenshoofd.

HOOFDSTUK 6

○ ja, meester Sellier was de beste vrienden met sergeant Cronjé van de politie. Dat kon je goed zien, want diezelfde avond zat hij in de houten barak bij zijn vriend en ze dronken een flesje Coca-Cola en rookten gezellig een pijp of een sigaret.

„Wat vertel je me nou?” vroeg de sergeant verbaasd. „Heeft die leerling van je een leeuw gezien?”

„Ja, is dat dan zo vreemd?” vroeg de meester. „Wist je niet, dat er nog leeuwen waren in deze streek?”

De politieman sprong op. Hij was een geweldig grote man en, zijn voetstappen klonken keihard in de grote kamer, terwijl hij heen en weer liep met zijn handen op zijn rug.

„Het gekke is, dat een paar dagen geleden een kaffer bij me geweest is, die me óók vertelde, dat er een leeuw in de buurt was, maar ik heb de man gauw weggestuurd, omdat ik zijn verhaal niet geloofde. De laatste jaren hebben we hier geen leeuwen gezien, zie je . . .”

De meester rookte kalmpjes zijn pijp. Buiten was het donker, maar in de kamer brandde een schemerlamp. Het raam stond open en om de lamp zoemden insekten, wel honderd. De mannen sloegen soms een mug dood op hun hand en rookten dan nog wat steviger, omdat rook de muggen verdrijft.

De politiesergeant bleef opnieuw stilstaan voor zijn vriend en keek hem aandachtig aan. „Dat jongetje, dat jou het verhaal vertelde, heeft dat de waarheid gesproken?” vroeg hij.

De meester knikte. „Hij heeft vast en zeker de waarheid gesproken,” zei hij. „Maar hij is nog jong, het zou kunnen zijn, dat hij een ander dier gezien heeft en toen dacht, dat het een leeuw was, denk je niet? In ieder geval heeft hij me niet opzettelijk voor de gek gehouden.”

Opgewonden sloeg de sergeant met zijn vuist in zijn hand. „Waar moet je dat beest zoeken?” vroeg hij.

Meester Sellier haalde zijn schouders op. „Je zou kunnen beginnen op de plaats, waar Johannes het beest gezien heeft. Maar wil je het dier doodschieten?”

De politieman knikte nadenkend. „Het is beter van wel,” zei hij. „Het mooiste zou zijn als we hem konden vangen om hem naar een dierentuin te sturen, maar je vangt een volwassen leeuw niet zo makkelijk.”

Je kon goed zien, dat het hem speet. Hij dacht diep na en ging toen verder: „Het is wel jammer, want we hebben tóch al niet veel wilde dieren meer in Zuid-Afrika, omdat er steeds meer mensen komen wonen, die allemaal moeten eten. Daarom wordt de wildernis ontgonnen, zodat de antilopen, de koedoes, de gemsbokken en impala's, de zebra's en giraffen, de wilde honden en hyena's, de jakhalzen en aasgieren, al die dieren, die vroeger bij honderdduizenden in ons land woonden, hoe langer hoe verder teruggedrongen worden, doodgeschoten en uitgeroeid . . . En als we de andere wilde dieren verjagen, kan een leeuw niet blijven leven . . ., of hij moet de koeien van Ibubesi's vader aanvallen. Denk je dat Moeketsi dat zal goedvinden?” De meester schudde zijn hoofd, maar hij was verdrietig. Kon hij er maar iets op bedenken om het leven van die dappere leeuw te sparen! Juist als er maar zo weinig dieren meer waren, moest je toch zuinig zijn op de laatste?

„Wacht eens!” riep hij opeens en hij stak zijn vinger op, alsof hij bij de sergeant van politie in de klas zat. „Wacht eens, Cronjé! Je zegt dat de leeuw de koeien van Ibubesi's vader zal

aanvallen, maar als dat gebeurde, zou kapitein Moeketsi toch direct bij jullie komen om te klagen? En dat is niet gebeurd, niet-waar? Dus de leeuw heeft nog voedsel genoeg!”

De sergeant glimlachte. Hij knikte en de ogen van de meester begonnen al te stralen van blijdschap, maar de politiemann zei: „Ik weet wel, dat er nog wat wild leeft bij het meertje en in de streek waar Ibubesi vandaan komt. Dat komt, omdat er de laatste tijd hier geen leeuwen meer geweest zijn, zodat de wilde dieren allemaal konden blijven leven. Daarom ben ik zo van dat bericht geschrokken. Als het wáár is, hè . . . àls het waar is . . . dan moeten die leeuwen iedere avond een impala doden om te eten. Je hebt medelijden met die leeuw, maar heb je wel eens goed naar een impala gekeken? Dat is toch óók een prachtig dier! Dat mooie lichtbruin, dat nog lichter is onder de buik, dat fijne kopje en die zwarte strepen aan weerszijden van dat lollige staartje — is dat niet een schitterend diertje? Boven zijn hoefjes heeft het nog kleine, zwarte sokjes en zulke ranke pootjes . . .”

„Ja-ja!” fluisterde de meester, want het was alsof hij die prachtige impala's zag springen door het bos. „Het is jammer, dat de boeren de impala moeten verjagen, omdat het dier het suikerriet vernielt,” zei hij.

„Juist!” gaf de sergeant vlug toe. „We moeten in de eerste plaats de mensen beschermen en daarna pas de dieren, want mensen zijn belangrijker.” „Natuurlijk!”

„Vroeger is het in Europa toch precies eender gegaan!” praatte de politiemann verder. „Er leefden overal herten, buffels, beren en wolven, om dan over de miljoenen kleinere dieren maar niet te praten. En waar zijn ze gebleven? Ze zijn gedood of verjaagd door de mensen en ik heb gehoord, dat er nu alleen in Rusland nog maar wolven en beren voorkomen.”

„Behalve in de dierentuinen,” glimlachte de meester.

„Gelukkig!” zuchtte sergeant Cronjé. „Wij hebben hier de Krüger-Wildtuin, waar we alle dieren die vroeger in Afrika ge-

leefd hebben, nog in de natuur kunnen zien. Maar waar bananenplantages zijn, mogen geen apen leven, anders zal de boer geen enkele banaan hoeven te plukken — dat doen de apen wel voor hem. En waar maïs groeit, moeten geen olifanten komen, want die trappen alles plat. En zo kan ik nog wel een poosje doorgaan!”

Hij zweeg en het werd heel stil. De mannen zochten een oplossing voor een héél moeilijk probleem. Ze vonden het allebei zo erg, dat ze de dieren moesten doden, want ze hielden van de dappere leeuw en de vlugge apen, van de sierlijke impala's en de prachtige luipaarden. Maar . . .

De politieman was weer gaan zitten met zijn hoofd in zijn handen. Hij dacht na, maar toen hij opkeek, schudde hij zijn hoofd. „Het spijt me,” zei hij, „er is in deze streek geen plaats meer voor leeuwen. Je wilt toch niet, dat je leerling Johannes met zijn zusje op een goeie dag niet meer naar school komen, omdat een leeuw hen heeft verscheurd?”

„Asjeblijft niet!” riep de meester geschrokken, „Johannes is één van mijn beste leerlingen, al zit hij nog maar een paar weken op school. Ik hoop juist, dat we binnenkort een school zullen kunnen stichten in de kraal, waar hij vandaan komt.”

„Juist,” knikte de politieman voldaan en hij richtte zich weer op, „en je moet goed begrijpen, dat die school er nooit zal komen als Johannes een ongeluk krijgt, want zijn ouders vinden, dat wij op hem moeten passen, zolang hij hier is of zolang hij onderweg is hierheen of naar huis.”

„Het is zo,” moest de meester wel toegeven, „maar wat moeten we doen?” „Zo gauw mogelijk op jacht gaan en de leeuwen onschadelijk maken, voordat ze ongelukken maken. Het is geen leuke opdracht om onschuldige dieren dood te maken, maar we mogen in dit geval niet afwachten, tot ze niet meer onschuldig zijn. Als ik een andere oplossing wist, zou ik het zeggen, maar ik wéét niets beters . . .”

De mannen keken elkaar aan en glimlachten wat verdrietig. Ze hielden veel van hun land en daarom hielden ze óók veel van de wilde dieren, die in hun land woonden. Het allerliefst zouden ze de leeuwen terugjagen naar een streek, waar nog prooidieren volop waren, maar ze wisten heel goed, dat zo iets onmogelijk was. De leeuwen hebben elk hun jachtgebied, waar ze soms met een hele troep jagen. Maar vreemde leeuwen worden daar niet op toegelaten — het zou een hevig gevecht geven, waarbij de leeuwen zouden proberen elkáár te doden.

De sergeant speelde met zijn pistoolholster, waarvan hij het knipje open en dicht liet springen.

„Zou die jongen de plaats kunnen terugvinden, waar hij de leeuw gezien heeft? Of . . .” vroeg hij, „of . . . ben je het met me eens, dat het best een beetje fantasie van hem kan zijn?”

De meester antwoordde: „Ik heb je al gezegd, dat het niet onmogelijk is, dat Johannes zich vergist heeft, maar verzonnen heeft hij het verhaal niet, daar ben ik zeker van. En hij zal óók wel weten, waar de leeuw ongeveer was, want die kinderen kennen de wildernis op hun duimpje, omdat ze dag in dag uit met hun kudde in het veld zwerven. Maar waarom geloof je het niet? Je zegt zelf, dat er al iemand bij je geweest is, die hetzelfde vertelde!”

De politieman begon te lachen. „Juist dáárom geloof ik het niet zo makkelijk,” zei hij eerlijk. „Die man komt elke keer met een ander verhaal. Een poosje geleden zei hij, dat hij olifanten gezien had, die door het suikerriet gelopen hadden, maar toen we gingen kijken, waren het wilde varkens. Daarom dacht ik, dat die leeuw misschien een boskat was, want die kerel vertelde, dat hij het dier in de late avond gezien had bij de grote weg . . .”

Ze lachten er allebei om, maar ten slotte vroeg de meester: „Wat doen we nu?”

„Dat zal ik je vertellen,” beloofde de sergeant. „We moeten geen dag langer wachten dan nodig is. Vanavond ga ik nog naar het

opperhoofd om hem te waarschuwen, dat we morgen op de leeuwjacht gaan. Als hij wil, mag hij mee, want hij kan goed schieten. En misschien is het wel nuttig als een paar van zijn mannen met ons meegaan om het wild op te sporen. Het belangrijkste is echter, dat we die Johannes Ibubesi meekrijgen om ons de plaats aan te wijzen, waar hij zijn leeuw gezien heeft.”

De meester schrok van dat voorstel. Niet alleen vond hij het jammer als zijn nieuwe leerling een hele dag weg was, maar vooral maakte hij zich ongerust over het kind, want een leeuw is een leeuw. Het is een gevaarlijk, groot roofdier, vooral als het in gevaar verkeert.

De sergeant lachte hartelijk. „Kom, kerel, maak je niet zo ongerust!” riep hij vrolijk. „Johannes blijft bij mij en ik zal op hem passen, of het mijn eigen zoon was! Maar je voelt toch wel, dat het een heel stuk scheelt of we zo maar naar de plaats kunnen lopen, waar het dier geweest is, of dat we lukraak in de wildernis gaan zoeken. Bovendien . . . als Ibubesi zich vergist heeft, kunnen we dat misschien zien aan de plek, waar hij dàcht, dat hij wat zag. Het kan een stuk hout of een stuk steen zijn. „Misschien was het een ander dier, waarvan we dan de sporen kunnen ontdekken.”

De meester knikte, maar zijn gezicht bleef ernstig staan. „Ik begrijp het,” zei hij. „Als Johannes wil, zal ik hem niet tegenhouden, maar ik vertrouw erop, dat je hem geen moment uit het oog verliest, want dat joch is erg bijdehand en hij zou in zijn ijver wel eens domme dingen kunnen doen.”

De sergeant stak zijn grote hand uit. „Afgesproken!” zei hij, „Ibubesi blijft bij mij, tot we terug zijn bij de school! En laten we hopen, dat we geluk hebben met de jacht!”

De meester stond op om naar huis te gaan en de sergeant ging met hem mee naar buiten om het opperhoofd nog te bezoeken.

HOOFDSTUK 7

Net als thuis was Johannes Ibubesi ook in de jongensslaapzaal van de zendingsschool steeds het eerst wakker. De jongens sliepen in hun dekens gerold op de houten vloer, want in een bed zouden ze echt niet prettig slapen. Maar het was hier wel heel anders dan thuis. Er was geen rook van een smeulend vuurtje in het midden van de hut, maar 's morgens vroeg scheen de zon ook niet door de opening van de hut naar binnen. In de slaapzaal waren een paar kleine ramen, die openstonden. De openingen waren weer afgesloten met horren van vliegengaas. Maar als Ibubesi stil lag te luisteren, kon hij toch 's avonds de krekels horen en nu, in de vroege morgen, hoorde hij duidelijk zijn bokje mekkeren.

Hij stond op en rolde zijn deken in elkaar, zoals zuster Maria het graag had. Daarna begon hij langzaam zijn broek en bloes aan te trekken. Bij het aantrekken van zijn broek danste hij grappig op één been door de zaal en hij lachte zachtjes om zich zelf. Eigenlijk vond hij de kleren van de blanken maar raar, want een schortje van geruite katoen was veel gemakkelijker en het was even mooi ook. Hij geloofde vast, dat hij later thuis, in de kraal, geen kleren zou dragen, behalve een lendendoek. Wel als hij naar het dorp ging, dan zou hij zich aankleden, net zoals de mannen van zijn stam zich aankledden als er feest was. Hij zou later ook een feestdos willen hebben, al ging het hoe langer hoe moeilijker om aan luipaardvellen te komen. Er waren nu al mannen, die dekens gebruikten om zich mooi te maken, want de

blanken verkochten dekens, die er precies zo uitzagen als de huid van een jachtluipaard. O, Ibubesi kende goed het verschil tussen luipaarden en jachtluipaarden.

Zijn vader had hem eens een verhaal verteld om het verschil uit te leggen. „Luister eens, Ibubesi,” had Moeketsi gezegd. „Alle mannen van onze stam moeten goed kunnen jagen als ze volwassen zijn. Ik wil niet, dat jij een jongen wordt die alleen maar leert wat in de boeken staat — je moet óók de wildernis leren kennen. Als je vakantie hebt, zal ik je de sporen leren lezen van het wild.”

Toen hij dat gezegd had, dacht de hoofdman diep na en er kwam een ernstige trek op zijn zwarte gezicht. Zacht zei hij, net alsof hij tegen zich zelf sprak: „. . . Als er dan nog wilde dieren zijn tenminste . . .” Maar even later ging hij vrolijk verder: „Vroeger leefden er hier luipaarden en jachtluipaarden, Ibubesi. Dat is niet hetzelfde, en je moet het verschil goed onthouden. Jachtluipaarden zijn roofdieren met een kleine kop en vriendelijke ogen. Ze hebben lange poten en een slank, lenig lichaam. Er bestaat op aarde geen dier, dat harder kan lopen dan de jachtluipaard.”

„Dus ze kunnen elk dier vangen?” vroeg Ibubesi verschrikt.

Zijn vader begon te lachen met zijn zware, diepe stem. „Toch niet!” antwoordde hij vrolijk. „Al ben je de snelste niet, je kunt wel de slimste zijn. Er is bijvoorbeeld een héél klein antiloope, dat we duiker noemen en dat niet veel groter is dan een haas. Als dit diertje achtervolgd wordt door de luipaard, duikt het weg in een gat of achter een struik, zodat het roofdier over hem heen springt in zijn haast om hem te vangen. Op die manier kunnen zelfs duikertjes ontsnappen.

Een ander dier is al even slim! Dat is de waterbok, die een paar grote, gedraaide hoorns op zijn prachtige kop draagt. Als de jachtluipaard hem achtervolgt, springt de waterbok in een rivier of een meertje. Als hij het dan treft, dat er toevallig geen krokodillen

in de buurt zijn, is hij gered, want hij laat zich helemaal onder water zakken, behalve zijn neusgaten.”

„Ha-ha-ha!” juichte Ibubesi. „Die is pas goed! Heeft u het wel eens gezien?”

„Jawel!” antwoordde Moeketsi. „Want van die luipaard heb ik het vel als feesttooi — je-weet-wel. De luipaard stond teleurgesteld aan de oever en geeuwde eens, want het was mis. Hij ging in het zonnetje liggen en keek naar de plaats waar zijn prooi verdwenen was. Misschien hoopte hij wel, dat de waterbok later weer aan dezelfde oever uit het water zou komen. Hij lag in de zon en likte zijn gevlekte huid, die óók al anders is dan die van de gewone luipaard. De vlekken staan bij de jachtluipaard allemaal apart en gelijkmatig verdeeld over de hele huid, terwijl de gewone luipaard de vlekken in groepjes als rozetten op zijn huid heeft liggen. Hij is trouwens ook veel zwaarder gebouwd, heeft een grotere kop en zijn ogen zijn groen en wreed. Toch is hij bijna even lenig als zijn neef en misschien slimmer, want hij is dol op apen en die zijn slim en vlug, dat weet je. Daarom gaat de luipaard op een dikke tak liggen tussen het blad. Zelfs apen zien hem dan niet als ze aan het spelen of stoeien zijn, want de schaduwvlekken tussen de bladeren zien er precies zo uit als de rozetten op de huid van het roofdier. Komt er nu een troep apen onder de boom doorwandelen, dan laat de luipaard zich daar pardoes midden tussen vallen en slaat er één dood . . .”

Hij zuchtte. „Het was een mooie tijd, Ibubesi!”

„Wanneer?” vroeg Ibubesi verbaasd.

„Toen er nog volop luipaarden waren, m'n jongen. Maar tegenwoordig gaat het niet goed. De jagers met hun geweren zijn vlugger dan het vlugste dier. Ik vraag me af of jij nog een luipaardvel zult dragen als je volwassen bent . . .”

Dat vroeg Ibubesi zich óók af. Hij heeft er vaak over gedacht of hij nu net zo zou willen leven als de blanken of niet. In ieder geval wil hij niet leven als de negers in de steden, die hutten

bouwen van bussen en zinkplaten en die gescheurde kleren dragen of alleen maar een vuil hemd; dat hebben de andere kinderen hem zelf verteld. Dat wil hij niet, nóóit! Hij wil zo worden als de meester . . .

Ziezo, Johannes Ibubesi Moeketsi is aangekleed. Hij hoeft geen haren te kammen, want zijn kroeskop wordt telkens kaal geknipt. Zachtjes gaat hij naar buiten. Hij is al gewend om zuster Maria's morgens te helpen bij het klaarmaken van de eetzaal. Dat is altijd een leuk karweitje, waarbij ze allebei veel plezier hebben. Eerst gaat Ibubesi naar zijn bokje. Het diertje springt onrustig tegen het sterke hekwerk op en ook het paard is niet zo kalm als anders. Het staat bij de uitgang van het weitje en klauwt met zijn hoef in de rulle grond. Ibubesi weet nu, dat het paard het eigendom is van de sergeant van politie, want die moest het goedvinden, dat het bokje in het weitje gedaan werd.

„Mè-è-è!” roept Ibubesi plagerig.

Maar het bokje heeft geen zin in grapjes. Het mekkert verlangend en springt opnieuw tegen het hek op.

Johannes steekt zijn hand door de spijlen en krauwelt tussen de hoorns van zijn bok. Dan staat het diertje stil en laat het geduldig toe, terwijl het genoeglijk begint te herkauwen en zijn groene ogen dichtknijpt.

Ibubesi haalt diep adem. Hier en daar krinkelt blauwe rook op uit de hutten, die overal verspreid in het dorp liggen.

De geur, die 's morgens in het dorp hangt, doet Ibubesi aan thuis denken en daarom vindt hij het heerlijk om zo vroeg buiten te zijn. Terwijl hij daar zo staat, hoort hij mannenstemmen. Hij hoort aan de klank, dat het blanken zijn, die daar spreken, want ze spreken samen een andere taal dan Ibubesi thuis geleerd heeft. Terwijl hij voortgaat met zijn bokje te verwennen, kijkt hij naar de plaats, waar het stemmengeluid vandaan komt en ja hoor, om de hoek van het witte kerkje komen twee mannen; de meester en de sergeant.

Onwillekeurig kijkt Johannes naar de zon, die nog maar net is opgekomen boven het ananasveld. De zon is een oranje schijf, die zich met moeite boven de heuvels uittilt, en het land is overal prachtig blauw.

De mannen hebben hem gezien. Dat is trouwens helemaal geen wonder, want het paard begon direct te hinniken, toen het zijn baas zag.

„Kijk nou eens!” roept de meester. „Daar is de held van het verhaal al!”

Ibubesi lacht verlegen. Hij begrijpt nooit goed wat de grapjes van de blanken te betekenen hebben en hij heeft daarom al gauw geleerd om maar te lachen, dan is het altijd goed.

De mannen komen naar de dieren toe. Het paard steekt zijn hoofd over het hek om zich te laten strelen, en zijn neusvleugels trillen. „Wat is er dan?” fluistert de sergeant en hij legt zijn gezicht tegen de zachte hals van het dier.

Ibubesi strekt zijn hand uit en wijst naar de grond, waar het paard geklauwd heeft. Daarbij kijkt hij de sergeant vragend aan met zijn twee grote, zwarte ogen.

De politieman kijkt in de aangegeven richting en dan vraagt hij verbaasd aan zijn paard: „Wat is dat nou, beste jongen? Ben je boos geweest of heeft iemand je geplaagd?”

Nog voordat hij de vraag helemaal heeft uitgesproken, draait hij zich met een ruk om naar zijn vriend, de meester, en zijn gezicht staat verschrikt.

„Is er iets?” vraagt de meester verwonderd.

De politieman schudt zijn hoofd en zijn ogen dwalen naar Ibubesi.

„Waarom was jij zo vroeg hier?” vraagt hij scherp.

De jongen schrikt, maar hij heeft niets gedaan, dus hij antwoordt dapper: „Het bokje riep me. Het was bang, denk ik.”

„Juist,” zei de sergeant, „dat denk ik ook, en het paard is ook bang geweest, denk je niet?”

Ibubesi keek hem strak aan. Hij voelde hoe zijn hart bonsde, maar hij knikte alleen, zonder iets te zeggen.
„Schreeuwen de bokken in de kudde ook zo als er gevaar is?” vroeg de politieman verder.
Wéér knikte de jongen.

„Dan zullen we zoeken,” zei de sergeant en zonder zich te bedenken, begon hij om de omheining heen te lopen. Ibubesi begreep direct wat de bedoeling was en ook hij liep in een wijde cirkel om de wei heen. De meester volgde hen hoofdschuddend. Hij moest wel toegeven, dat hij niet begreep wat de bedoeling van die plotselinge ijver was. Was het dan iets bijzonders als een paard eens onrustig was of als een bokje blèrde?

Opeens riep het kafferjongetje. „Hier!”

Met een paar grote sprongen was de sergeant bij hem en hij knielde naast de jongen in het platgetrapte gras. Op een plekje, waar de aarde droog en rul was, konden ze duidelijk de ronde afdruk zien van een leeuwepoot. De politieman gromde.

„Dus jij gaat mee, hè?” vroeg hij aan de jongen.

Ibubesi keek hem bang aan. „Ik?” fluisterde hij.

„Ja, heeft je meester je dan nog niets gezegd?” vroeg de sergeant en hij keek een beetje verwijtend naar zijn vriend.

„Natuurlijk niet!” zei die. „Gisteravond sliepen ze en de dag is nu nog maar net begonnen!”

Hij nam de hand van Ibubesi in de zijne en zei: „Luister, Johannes! Ik heb tegen sergeant Cronjé gezegd, dat je een leeuw gezien hebt. Hij geloofde het eerst niet, maar nu heeft hij zelf gezien, dat je gelijk had, want de leeuw is vannacht hier geweest. Je weet wel, dat er niet veel wild meer is in deze omgeving en daarom is de leeuw gevaarlijk. De sergeant zou graag willen, dat je meeging om de leeuw te schieten, voordat er misschien een mens wordt aangevallen. Wil je dat?”

Ibubesi keek van de een naar de ander. Hij voelde dat hij héél bang werd als hij dacht aan de gebeurtenis bij de steen, toen de leeuw naar hen geloerd had.

„Nou?” drong de sergeant aan.

„Zal meneer een schietgeweer meenemen, zoals de blanken hebben?” vroeg Ibubesi met een benauwd stemmetje.

De sergeant begon te lachen. „Ja, nou!” riep hij, terwijl hij zijn grote handen liet zien. „Of denk jij soms, dat ik met mijn blote handen een leeuw ga vangen? Nee, vriend, zulke helden zijn we tegenwoordig niet meer. Sinds we geweren hebben, kruipen we graag achter een heel goed geweer weg, want een leeuw is toch altijd nog een leeuw, wat jij!”

Ibubesi knipperde wat met zijn ogen, want hij begreep niet helemaal wat de man bedoelde. Dat gaf ook niet, want de sergeant

legde een hand op zijn schouder en zei tevreden: „Ibubesi, jij draagt de naam van een leeuw. Wij zullen samen een leeuw vangen, dan heb je je naam pas echt verdiend, waar of niet?” Met zijn glanzende ogen keek de jongen naar de meester en die begon toen te lachen.

„Ah!” riep hij. „Ik weet wat je zeggen wilt, Johannes! Met de sergeant ga je de naam Ibubesi verdienen, maar de naam Johannes heb je nog niet verdiend, wel? Maar we zullen afspreken, dat dat ook nog in orde komt, hè! Zodra je weer naar huis gaat, vertel je van de leeuw, maar je vertelt óók van de Goede Herder. Afsproken?”

Ibubesi lachte en knikte. „Goed!” zei hij en hij legde zijn hand in die van de meester. Hij vond het een vreemde, maar toch ook een prachtige dag.

„Laten we opschieten!” drong de sergeant aan, maar de meester zei: „Tut-tut, we gaan eerst wat eten, nietwaar Johannes? Die leeuw loopt niet weg, want leeuwen slapen overdag.”

Ze liepen met elkaar naar het schoolgebouw, waar zuster Maria intussen al lang de tafel had klaargemaakt. Gelukkig hadden Martha en Els, het zusje van Ibubesi, haar dapper geholpen. Ibubesi kon het geheim niet voor zich houden. Hij liep langs zijn zusje heen en fluisterde: „We gaan vandaag de leeuw schieten, Phakati!”

„Wie?” fluisterde ze verschrikt terug.

„De blanke man van de politie en ik, samen!”

Intussen had de meester met zuster Maria staan praten en die riep nu: „Johannes!”

Ze zette de pap al klaar voor de jongen, hoewel de anderen nog niet uit de slaapzaal waren.

„Eet jij maar vooruit, dan zal ik ook nog wat eten meegeven voor vanmiddag, want je weet niet hoelang het duurt.”

Ibubesi probeerde te eten, maar het ging niet best. Zijn ogen dwaalden steeds naar de grote sergeant, die in de taal van de

blanken met de meester praatte. De mannen hadden veel plezier, want telkens schaterden ze.

Ongemerkt wenkte Ibubesi zijn zusje. „Eet jij wat van mijn pap,” fluisterde hij. „Ik heb geen honger.”

Phakati schoof naast hem op de bank en terwijl Ibubesi met de lepel kleine beetjes pap naar zijn mond bracht, at zijn zusje met haar vingers het witte emaille bordje leeg. Het was in een omme-zientje gebeurd, want ze konden veel vlugger met hun vingers eten, dan met zo'n onhandige lepel, waarmee ze het op school leren.

Ze lachten naar elkaar en Ibubesi stond op. De meester en de sergeant hadden niets gemerkt, want die stonden bij het raam, met hun rug naar de kinderen toe.

„Klaar!” zei Ibubesi.

„Deksels, dat is vlug!” riep de sergeant verrast. „Kom, dan gaan we!”

HOOFDSTUK 8

¶ In de kraal heerste intussen een hele opwinding, want de vrouwen waren teruggekeerd uit het dorp, waar ze de bananen hadden afgeleverd, en ze hadden het bericht meegebracht, dat Ibubesi en Phakati een leeuw gezien hadden bij het meertje.

Direct toen het bericht bekend werd, kwamen de mannen bij elkaar in de grote hut van kapitein Moeketsi om te overleggen wat ze moesten doen.

„Is het wel zeker, dat het een leeuw was?” vroeg buurman Imbila voorzichtig.

„Als mijn zoon Ibubesi een leeuw ziet, dan is het een leeuw!” antwoordde Moeketsi plechtig.

„Hij is nogal een eind weg!” merkte één van de mannen op.

Moeketsi keek boos die kant op. „Zo spreekt een man, die niet dapper is!” zei hij scherp. „De man, die bang is voor een leeuw, mag thuisblijven!”

De man die de opmerking gemaakt had, keek beschaamd naar de grond.

„Als het werkelijk een leeuw was, dan moeten we hem doden!” riep buurman Imbila, die dapper wilde lijken en die ook wel dapper wàs, al was hij liever lui dan moe.

Het liefst zat hij voor zijn hut in het zonnetje te luieren. Het werk moest zijn vrouw doen. Maar toch wist iedereen nog hoe hij vroeger een dapper jager was. En zijn vader was dapper, o ja! Maar dat was in een tijd, toen er nog veel wild was in de bossen

en op de vlakten van Afrika. In die tijd kon Imbila soms dagenlang wegblijven en niemand wist waar hij was, maar als hij terugkwam, had hij een leeuw gedood, of een luipaard, waar iedereen jaloers op was.

Imbila kende een spreekwoord, dat hij dikwijls gebruikte als de mensen met zijn luiheid spotten. „Geduld is sterker dan een leeuw en vlugger dan een zwaluw,” zei hij dan en daar moest wel iets van waar zijn, want de luie, dikke Imbila overwon de leeuw en hij ving de vlugste dieren uit de wildernis, de antilooop en de jachtluipaard. Maar nooit, nee, nóóit zou hij zich moe maken.

En vertellen kon Imbila, beter dan de tovenaar en beter dan Moeketsi. Zittend voor de ingang van zijn hut vertelde hij verhalen. Soms, in de avond, als het vuur brandde en de grote mannen en jongens in een kring om het vuur van Imbila zaten, sloop Ibubesi wel uit de slaaphut van de jongens en zat verscholen achter de brede rug van Moeketsi, zijn vader. Dan vertelde Imbila van vroeger, toen de vlakten en bossen bezaaid waren met kudden buffels, wildebeesten en waterbokken. Vroeger was alles veel mooier dan nu, zei Imbila. Heel lang geleden, nog ver voordat de oude mannen die nu leefden, geboren waren, was het een heerlijke tijd. Toen waren er nog geen blanken, die de zwarte mannen overheersten, maar we hadden onze eigen, dappere koning, die een stad liet bouwen van wel honderdduizend hutten en een leger had van zestigduizend zwarte soldaten.

Het vuur knetterde en iedereen was doodstil. Alleen als Imbila begon te vertellen van de oorlogen, waarbij de lange assegaaien door de lucht suisd en de pijlen snorden, dan gebeurde het soms, dat iemand plotseling een krijgsschreeuw liet horen en ook kwam het wel voor, dat een jongeman wegrende en een tamtam haalde. Met zijn vlakke handen begon hij daarop te slaan en alle mannen en jongens sprongen overeind om te dansen — een woeste oorlogsdans, die bij het verhaal van Imbila paste . . .

En als dat lang geduurd had, t  lang naar de zin van de oude tovenaar, dan zei de tovenaar: „Zijn jullie vergeten, dat in die dagen onze vrouwen en kinderen werden vermoord en dat we uit onze dorpen werden verjaagd door onze vijanden? Weten jullie niet, dat onze zonen werden gestolen om slaaf te worden in een ver land? . . .”

Dan werd het stil en Imbila zat weer nors voor zijn hut, want iedereen ging naar huis en niemand wilde naar zijn verhalen luisteren, omdat hij alleen de mooie dingen vertelde en niet de lelijke. Daar schudde Imbila zijn hoofd over. Is het zo leuk om de nare dingen te vertellen?

Maar nu moest de leeuw gedood worden en daarom herhaalde Imbila: „Als het een leeuw was, die Ibubesi gezien heeft, dan moeten we hem vandaag nog doden!”

„Wijs gesproken, Imbila!” zei Moeketsi. „Mijn kinderen moeten over een paar weken langs dezelfde weg terug en wat zal er gebeuren als ze de leeuw ontmoeten?”

De oude man, de tovenaar, zei met zijn schelle stem: „Als de leeuw honger heeft, zal hij de kinderen van Moeketsi doden. Het is beter om de leeuw te doden!”

„We zullen gaan en hem doden als we hem vinden!” beloofde Moeketsi. „Is er nog iemand, die iets te zeggen heeft, voordat we vertrekken?”

„Ja,” zei de oude man weer. „Het is lang geleden, dat de mannen van onze kraal een leeuw gedood hebben. Ik was toen nog een kind. Het is een groot geluk om een leeuw te vangen, want de klauwen van een leeuw hebben grote toverkracht. Ik ben nu te oud om mee op jacht te gaan, maar als mijn broeders de leeuw doden, zullen ze mij gelukkig maken met de klauwen. Dat is alles wat de oude man te zeggen heeft. Ga nu, want als het avond wordt, zal de leeuw op jacht gaan bij het meer!”

De mannen mompelden iets en stonden op. Moeketsi zei: „Wat de oude man ons gevraagd heeft, zullen we hem geven.”

Achter elkaar kropen ze uit de hut en ieder draafde naar huis om wapens te halen. De vrouwen waren druk in de weer om bier in de kalebassen te gieten en pap in de etensblikjes te doen.

Toen Moeketsi buiten kwam, stond opeens Mashoba voor hem.

„Wat is er, mijn zoon?” vroeg de kapitein.

„Is het waar, dat mijn vader op jacht gaat om de grote leeuw te doden?” vroeg Mashoba op zijn beurt.

„Het is, zoals je zegt, mijn zoon!” antwoordde de vader.

„Zou ik mee mogen om te helpen?” vroeg Mashoba en zijn ogen stonden zó verlangend, dat zijn vader het niet wilde weigeren.

„Je zult de wapens dragen!” zei hij kortaf en hij stapte alvast naar de uitgang van de kraal.

Mashoba onderdrukte een kreet van blijdschap, want hij had nauwelijks durven hopen, dat zijn vader het goed zou vinden. Zo vlug hij kon maakte hij zich klaar en hij liep op een drafje achter de mannen aan. Het was wel een vervelende gedachte, dat het wéér die kleine Ibubesi was, aan wie hij dit te danken had, maar Ibubesi zou in ieder geval geen leeuw mogen jagen. Er werd tijdens de tocht weinig gesproken en maar één keer gerust om wat te eten en te drinken. Ze wilden beslist vóór zons-
ondergang bij het meer zijn om naar sporen te zoeken, want aan de sporen zouden ze misschien kunnen zien, waar ze zich die avond moesten verbergen om de leeuw te zien en te doden.

Zo gemakzuchtig als de mannen anders waren, zo ijverig waren ze nu. De dikke Imbila draafde hijgend vlak achter Moeketsi, die het met zijn lange benen niet zo moeilijk had. Imbila glansde van het zweet, maar hij liet niets merken van vermoeidheid. Alleen zei hij tijdens de rust: „Je kinderen moeten wel een heel eind lopen om op de school van de blanken te komen, Moeketsi!” De kapitein keek hem aan en antwoordde: „Dat is zo, Imbila.” „Als het niet zo ver was, zouden mijn kinderen misschien óók naar school gaan om te leren lezen en rekenen, want ik heb gehoord, dat ze veel leren op die school!”

Moeketsi kneep allebei zijn ogen dicht, hield zijn hoofd achterover en dronk van het zure kafferbier. Kafferbier wordt gemaakt van kafferkoren of doerra, waar ook brood van gebakken kan worden. Het koren wordt in water geweekt tot het zuur wordt en begint te gisten. Daarna wordt het water er afgegoten en het bier is klaar.

Toen hij op zijn gemak gedronken had, veegde Moeketsi zijn lippen af en zei:

„Ze leren er heel veel, Imbila. Het zou goed zijn als alle kinderen uit de kraal naar die school konden, maar het kan niet, want het is te ver en te duur.”

Hij stond op om verder te gaan, en buurman Imbila, die eigenlijk nog lang niet uitgerust was en zeker nog niet genoeg gegeten had, volgde zijn voorbeeld zonder mopperen.

Hoe dichters ze het meer naderden, hoe zwaarder de tocht werd, want het terrein werd steeds heuvelachtiger. Overal verspreid lagen grote veldkeien en hier en daar stonden dichte doornbosjes. In zulke bosjes verbergen de leeuwen zich graag, maar hoe de mannen ook speurden, nergens vonden ze een spoor van de koning der wildernis.

Het werd middag. De zon stond hoog over de wildernis en de lucht trilde boven de heuvels. De mannen draafden zwetend verder; hun zwarte lichamen leken nu wel van glanzend ebbenhout gemaakt. Een struisvogel, die zich verborgen gehouden had achter de struiken, rende weg op zijn lange, sterke poten en zijn bepluimde vleugels, waarmee hij helemaal niet kan vliegen, hield hij gespreid. De mannen riepen elkaar toe, dat ze een struisvogel zagen, want ook de struisvogels zijn zeldzaam geworden. Vroeger, ja, vroeger waren er enorme aantallen van deze dieren geweest, maar tegenwoordig zijn er alleen nog tamme vogels en in bepaalde streken een enkele wilde.

Toen ze bijna bij de hoge heuvel waren, die uitzicht gaf op het meer, liet Moeketsi zijn mannen halt houden. Ze trokken zich

terug achter het struikgewas en beraadslaagden wat ze zouden doen. Zouden ze in een lange rij optrekken naar het meer en daarbij de kans lopen om de leeuw op te jagen? Of was het beter om verder te gaan tot het meer en vandaar uit de sporen van het wild te volgen en te trachten zo de schuilplaats van de leeuw te vinden? Het nadeel was, dat de wind vanaf het meer over de heuvels waaide, waardoor de leeuw hun lucht misschien zou opmerken als ze hem van die kant naderden. Aan de andere kant was het optrekken over zo'n breed front veel moeilijker, want de leeuw zou gemakkelijker kunnen ontsnappen, omdat er maar zo'n klein aantal mannen was.

„We kunnen beter bij het meer wachten,” zuchtte Imbila, terwijl hij met zijn arm het zweet van zijn voorhoofd wiste.

Moeketsi dacht na met een gerimpeld voorhoofd. Hij moest toegeven, dat het jagen ook een vak is, dat door geregelde oefening geleerd moet worden. En hij had nog nooit op een leeuw gejaagd.

„Als we proberen de leeuw te omsingelen, kunnen we beter hier beginnen,” merkte Mashoba wat verlegen op. „Het meer maakt het ontvluchten naar de andere kant moeilijk.”

„Goed gesproken, mijn zoon!” prees Moeketsi en hij stond snel op. Hij wees de mannen hun plaats en de richting, waarin ze moesten optrekken. Zelf hield hij Mashoba bij zich en bleef in het midden van de groep. Langzaam, wat doorgebogen in hun knieën, trokken ze voort.

Toen klonk uit de richting van het meer een schot, dat galmde tussen de heuvels.

HOOFDSTUK 9

Sergeant Cronjé, Johannes Ibubesi en vijf zwarte drijvers waren achter elkaar langs het meer getrokken tot aan de plaats, waar eergisteren de vrouwen en kinderen gebed hadden. Ze liepen rustig, zonder de haast die de inboorlingen uit de wildernis altijd schijnen te hebben. Trouwens, de reis van het dorp naar het meer was niet ver. Het was wel wat later geworden dan oorspronkelijk de bedoeling was, want het opperhoofd was op het idee gekomen, dat het beter was de zwarte arbeiders, die op het maïsveld werkten, te waarschuwen om naar het dorp terug te keren, voor het geval de leeuw gewond zou raken en in zijn pijn en woede die mensen zou aanvallen.

De sergeant van politie had dat overbodig gevonden, maar het leek hem beter om het opperhoofd zijn zin te geven, nu dat zo makkelijk kon. Op een andere keer kon hij hem dan weer eens iets weigeren, wat belangrijker was . . .

„Ziezo!” zei de sergeant, toen ze een grote steen bereikt hadden. Hij ging er gemakkelijk bij zitten en keek toe hoe zijn mannen hetzelfde deden. De drijvers droegen een hoed met brede rand en een buks. Aan hun uniformen was te zien, dat ze bij de inlandse politie hoorden. Ibubesi keek vol bewondering naar hen en hij geloofde vast, dat hij later ook bij de politie zou gaan.

De sergeant zette zijn dubbelloops geweer tegen de steen en nam zijn hoed af.

„Het is warm, jong!” zei hij tegen Ibubesi. „Ik hoop niet, dat je me voor niks hebt laten lopen.”

De jongen lachte. Zonder iets te zeggen stond hij weer op en liep naar de oever. Daar bleef hij een poosje aandachtig naar de zanderige bodem turen en toen hij terugkeerde, grijnsde hij triomfantelijk.

„De leeuw heeft gedronken!” zei hij. Hij wees naar de plaats, waar hij gestaan had en de sergeant riep: „Je zult een banaan worden als het niet waar is!”

Met grote stappen liep hij naar de aangeduide plek en vond daar inderdaad de duidelijke sporen van een roofdier. Hij grinnikte voldaan. „Als jij groot bent,” beloofde hij, „als jij groot bent, m'n jongen, dan heb ik voor jou een plaatsje bij de politie.”

Hij dacht na en mompelde toen in de taal van de blanken: „Maar dat zal die meester van jou wel niet goedvinden — die heeft andere plannen met jou, dat heb ik al lang begrepen!”

Ze rustten een poosje. Het windje dat over het meer blies, bracht maar weinig koelte. De bladeren van de struiken hingen slap en de mannen hadden het warm in hun uniformen. Van tijd tot tijd keken ze elkaar aan en Ibubesi vond dat het net leek alsof ze bang waren. Daardoor huiverde hij zelf en schoof een beetje dichter naar de steen toe, waarop sergeant Cronjé zat, met naast zich het grote, blauw-glanzende geweer.

Nadat ze een kwartiertje gerust hadden — het leek wel een uur, zó langzaam schoof de zon langs de hemel, zó lang duurde het wachten — stond de sergeant op en rekte zich uit. Daarna keek hij naar zijn mannen, die op de grond lagen of zaten en die nu hun ogen op hem gericht hielden.

„We zullen eens zien, mannen!” zei de sergeant en hij geeuwde. De negers stonden op, schoven hun patroongordel recht en hingen de geweren aan hun schouders.

„Geweren in de hand houden — klaar om te schieten!” commandeerde hun chef.

De mannen keken elkaar grijnzend aan en lieten de geweren

weer van de schouders glijden, legden de veiligheidspal om en namen het wapen onder de arm.

„Voorwaarts!” commandeerde de sergeant. „Ibubesi, jij loopt voor me uit.”

Aarzelend gehoorzaamde de jongen en hij keek benauwd in de richting, waarin het bokje twee dagen geleden gevlucht was, met de blauwe bloes op zijn hoorns.

„Allo!” spoorde de politieman hem aan, „je bent toch niet bang?”

Ibubesi klemde zijn lippen op elkaar en begon te lopen, tegen de helling van de heuvel op.

De leeuwen lagen in hun schuilplaats tussen de struiken. Ze sliepen onrustig, want ze hadden honger. Het wild, dat anders iedere nacht, of in ieder geval een paar keer per week kwam drinken aan het meer, was weggetrokken, omdat de leeuwen al een paar maal één van hen hadden gedood.

Deze nacht was de mannetjesleeuw helemaal naar het dorp gelopen om een prooi te zoeken. De leeuw was een prachtig, groot dier, met lange, golvende manen om zijn hals en borst. De toppen van de manen waren bruinzwart, de onderkant blond. Als de leeuw 's avonds op jacht ging, rekte hij zijn slanke lichaam uit met gestrekte achterpoten en hij geeuwde behaaglijk. Daarna zette hij zijn zware voorpoten, die met één klap de nek van een zebra kunnen breken, op een veldkei en brulde. Op hetzelfde moment zwegen de krekels en hielden alle wilde dieren de adem in. Ze wisten allemaal, wat er nu ging gebeuren: de koning der dieren ging op jacht en over een uur, misschien over twee uur, zou ergens een dier schreeuwen in doodsangst, omdat de leeuw hem besprong . . . Ja, de kleine kudde impala's, die ook wel rooibokken genoemd worden, was maar verder getrokken, op zoek naar een andere drinkplaats. En als de leeuw vannacht niet meer geluk zou hebben bij het weiland, waarin het paard en het bokje

liepen, zou hij volgen, want zijn leeuwin had twee welpen, die honger hadden.

Door de honger sliepen de oude leeuwen al even onrustig als de twee welpen. Telkens hief het mannetje zijn zware kop op en luisterde en snuffelde de lucht op. Misschien hoopte hij, dat er onverwachts een dier voorbij zou komen, maar het was ook wel mogelijk, dat de angst van de voorbije nacht hem wakker hield. Want de oude leeuw was slim: hij begreep best, dat het heel gevaarlijk was om als leeuw in een dorp te komen en te proberen een paard te doden. Maar als je honger hebt, dan móet je wel! Het was deze nacht mislukt, omdat tussen hem en het paard een hoog hek stond, maar misschien zou dat hek er in de volgende nacht niet zijn . . .

Hij begon met zijn lange, rode kattetong zijn leeuwin te likken. Hij likte haar kop en haar rug. De leeuwin knorde van genoegen en strekte zich languit op de grond en duwde haar snuit in het zachte velletje van de welpen. De jonge leeuwtjes vergaten een ogenblik hun honger en begonnen op hun rug te rollen en met elkaar te stoeien. Als een mens dat tafereeltje gezien zou hebben, zou hij glimlachen en er een foto van maken. Maar de mensen hadden alleen maar begrepen, dat de leeuw honger had en gevaarlijk zou worden, als hij niet gauw wat te eten zou vinden. Daarom namen ze geweren mee, in plaats van fototoestellen.

Plotseling hield de leeuw op met likken en luisterde. Hoorde hij iets? Rook hij een vreemde geur? Hij liet een heel zacht, waarschuwend geluidje horen en de beide welpen kropen gehoorzaam tegen hun moeder aan. De staart van de leeuw zwaaide zacht heen en weer. Er zat een kwast aan die staart, en wanneer ze met elkaar stoeiden, grepen de jonge leeuwtjes dolgraag die staartkwast van hun vader om erin te bijten. Maar telkens sprong de kwast weg, danste omhoog, viel een eind verder weer neer. Het was een heel opwindend spelletje. Ze keken er ook nu verlangend naar, maar zonder zich te verroeren.

De leeuw stond op—de leeuwin bleef roerloos liggen. Ze hoorden nu allebei een vreemd geluid, ze roken een vijandige mensengeur, die met het windje naar hen toe woei. Geruisloos verliet de oude leeuw zijn schuilplaats om met een grote boog om het gevaar heen te lopen en te onderzoeken of er soms een buit te veroveren viel. De leeuwin draaide zich om, zodat ze met haar kop naar het gevaar gekeerd lag, klaar om zich te verdedigen of om aan te vallen, als het nodig zou zijn . . .

„Weet je zeker, dat het hier was?” fluisterde de sergeant en je kon aan zijn stem horen, dat hij het nauwelijks geloofde. Nergens zag je sporen. Er lagen evenmin overblijfselen van een prooi.

Ibubesi knikte. Hij voelde hoe zijn benen beefden onder hem en hoe ze eigenlijk niet verder wilden. Maar hij beet zijn tanden op elkaar en liep. Ja, hij wist het zeker, want ginds zag hij de grote steen, waarop het bokje gesprongen was om hem te ontlopen. Het was een enorme kei, die rechtop in de grond stak, alsof een reus hem daar gepoot had.

„Bij die steen!” fluisterde hij tegen zijn vriend, de sergeant. Zijn stem gaf bijna geen geluid en hij had een droge keel. Hij verlangde er ontzettend naar om straks eens lekker te drinken uit het meertje.

Zo zachtjes mogelijk slopen ze naar de steen. Niets bewoog. Het windje fluisterde in de bladeren van de bosjes en door het dorre gras, de krekels sjirpten. Van hieruit hadden ze een prachtig uitzicht over het meer en over de velden aan de overkant daarvan.

„Nou?” vroeg de sergeant een beetje spottend, want hij geloofde nu toch heel beslist, dat Ibubesi zich vergist had. Zeker, er was wel een leeuw in de omgeving, maar niet hier, niet in de buurt van de steen!

Het jongetje antwoordde niet, maar wees in de richting van het bosje, waarin hij de vorige keer de leeuw gezien had.

„Hou vast!” gebood de sergeant. Hij drukte het zware geweer in de handen van de jongen, zette zijn schoen schrap tegen de zware steen en wipte met een paar lenige stappen op de kei. Vanaf die hoge plaats kon hij over de lage struiken heen kijken en hij schrok van wat hij zag. Achter de struiken lag een grote leeuw, die zich half oprichtte, toen ze hem zag. Ze opende haar muil en haar staart zwiepte over de grond.

„Geef!” commandeerde de sergeant en hij hurkte neer om zijn geweer aan te nemen, zonder de leeuw uit het oog te verliezen. Ibubesi hief het geweer op en duwde het tegen de hand van de politieman. Zonder te aarzelen richtte die zich weer op, bracht het geweer aan de schouder en schoot. De knal daverde tegen de heuvels op en over het meer. Ibubesi kromp het eerste ogenblik in elkaar, maar op hetzelfde moment schoot hij weer overeind, want een grote, zandkleurige leeuw sprong op achter de struiken, terwijl ze klagend schreeuwde. Ze spreidde haar zware poten met de scherpe klauwen uit, alsof ze voor de laatste keer een prooi besprong. Maar ze kwam niet over de struiken heen, want het schot was raak geweest. Wéér was er een prachtig roofdier gestorven, omdat de mensen de wildernis nodig hadden om suikerriet en maïs, pinda's en ananas te verbouwen. Het was heel verdrietig, maar er was niets aan te doen. De leeuw had zijn leven lang dieren gedood om in leven te blijven — nu werd hij zelf gedood, omdat de mensen in leven wilden blijven.

De sergeant sprong van zijn hoge plaats af en riep tegen de zwarte helpers: „Voorzichtig, mannen!”

Zelf ging hij nu voorop naar de leeuw, die in de struiken lag. Hij porde tegen het dier, maar het bewoog niet meer. Met elkaar begonnen ze de leeuw uit het struikgewas te trekken, zonder op Ibubesi te letten. De jongen liep om de struiken heen. Hij dacht niet meer aan gevaar, want de leeuw was dood. Hij was alleen maar benieuwd naar de schuilplaats van de leeuw en naar de ingang van die schuilplaats, want aan de kant van de steen waren

de struiken ongerept, daar konden de dieren onmogelijk binnengekomen zijn.

Hier en daar lagen stenen verspreid en toen hij om het bosje heengelopen was, zag hij ook verbleekte beenderen van dieren, die de leeuw naar zijn schuilplaats gesleept had om de welpen te leren hoe ze hun prooi moesten verscheuren.

Ibubesi wilde juist die beenderen eens gaan bekijken, toen hij links van zich wat zag bewegen. De struiken groeiden daar om een veldkei, die schuin uit de aarde stak. In de donkere schaduw daarvan kroop iets weg. Ibubesi hurkte nieuwsgierig neer en tuurde tussen de struiken. Op hetzelfde moment schoot een klein dier naar voren, dat hevig begon te blazen als een wilde kat. Maar Ibubesi zag direct, dat het een leeuwewelp was en met een schreeuw liet hij zich op het diertje vallen en drukte het tegen de aarde. Eerst verweerde de jonge leeuw zich en het was een geluk, dat Ibubesi zijn schoolkieren droeg, anders hadden de scherpe klauwtjes hem misschien nog lelijk toegetakeld. Nu zag de jongen kans, de jonge leeuw in zijn nekvel te grijpen.

Op dat ogenblik kwam de politiesergeant om de struiken heenrennen. De schreeuw van de jongen had hem hevig doen schrikken en hij herinnerde zich zijn belofte aan de meester, dat Ibubesi steeds bij hem zou blijven. Hij werd doodsbлек, toen hij de jongen voorover op de grond zag liggen en hij riep: „Wat is er? Heb je je bezeerd?”

Ibubesi draaide zijn hoofd om en lachte. „Ik hèb hem!” riep hij triomfantelijk.

Sergeant Cronjé knielde naast hem neer en keek. „Wat?” vroeg hij.

„Een jonge leeuw!” antwoordde Ibubesi. „Ik heb hem gevangen, hij is van mij!”

„Gelukkig!” zuchtte de sergeant. „Zal ik je helpen?” Hij graaide onder de jongen en zocht het ruime nekvel van de jonge leeuw. „Sta maar op,” gebod hij. „Hij zal niet meer weglopen.”

Langzaam kroop Ibubesi overeind en hij hoorde achter zich de zwarte helpers lachen.

„Kijk nou!” riep er één.

„Die jongen heet niet voor niks Ibubesi!” lachte een ander.

„Die jongen is een halve wilde!” zei de sergeant. „Wie heeft het ooit gehoord, dat iemand met zijn blote handen een jonge leeuw vangt!”

Ibubesi glunderde. Hij keek naar het leeuwte, dat zich doodstil hield in de sterke vuist van de politieman. Het was ook nog niet gevaarlijk, alleen bang en uit angst had het zich verdedigd.

„Touw!” zei de sergeant.

Eén van de helpers reikte hem een stuk touw aan en dat werd achter het dikke, ronde kopje van de jonge leeuw geknoopt.

„We mogen wel even kijken of er soms nog meer van dat jonge goed zit,” bedacht de sergeant.

Twee drijvers wrongen zich door het struikgewas. Ze vonden niets. Maar toen de mannen terugkeerden naar de dode leeuw, zagen ze daar het tweede leeuwte, dat weggroop tegen zijn moeder . . .

Toen het schot klonk, stonden de mannen van Moeketsi met een schok stil en ze staarden elkaar verschrikt aan. Het was duidelijk, dat er blanke jagers bezig waren om hun leeuw te schieten en Moeketsi zou graag eens flink op die blanken gescholden hebben. Maar hij begreep, dat zo iets weinig zou helpen.

Bovendien had hij er geen tijd voor, want voordat ze goed en wel van de eerste schrik bekomen waren, riep Mashoba: „Kijk, de leeuw!”

Hij had gelijk! Met grote, lenige sprongen vluchtte een leeuw van de heuvel af in hun richting. Het dier had de kaffers nog niet opgemerkt en hun lucht kon hij ook niet ruiken. Bovendien was hij nog erger geschrokken van het schot dan de mannen en hij vluchtte blindelings naar een veiliger plaats. Helaas, hij

vluchtte de verkeerde kant uit, want zonder zich te bedenken doken de mannen in elkaar tussen het hoge gras, achter een struik of een steen. Ze hielden hun assegaien gereed of spanden hun bogen.

Mashoba zat dicht tegen zijn vader aan achter een struik en ze gluurden allebei tussen de bladeren door naar de leeuw, die al nader en nader kwam. Nu eens was het dier onzichtbaar door een bosje of een hoop stenen, dan weer zagen ze hem komen over een kaal stukje droge grond. Hij hield zijn muil een eindje open en keek geen enkele keer om. Wellicht had hij vroeger al eens kennis gemaakt met een geweer en had een kogel hem gewond, want de leeuw was al oud en hij had veel ervaring.

„Let op!” fluisterde Moeketsi.

Mashoba voelde hoe het lichaam van zijn vader zich spande en hoe de spieren zo hard werden als staal. De leeuw aarzelde niet, hoewel hij niet meer zo hard rende als in het begin.

Honderd meter . . . vijftig meter . . . dertig meter . . .

„Hij komt hierheen!” fluisterde Mashoba in zich zelf.

Op dat moment richtte zijn vader zich op en hij bracht zijn lange, sterke arm achteruit. De assegai trilde, de arm kwam met kracht naar voren, strekte zich . . .

De leeuw had het gevaar te laat ontdekt en hij stond met een schok stil, hief zijn zware kop op en brulde. Op dat moment trof de assegai hem en het dier draaide een slag om, sprong op en viel neer. De negers hieven hun wapens boven hun hoofd en wilden juichen, maar Moeketsi maakte een gebaar met zijn hand, dat ze zich rustig moesten houden.

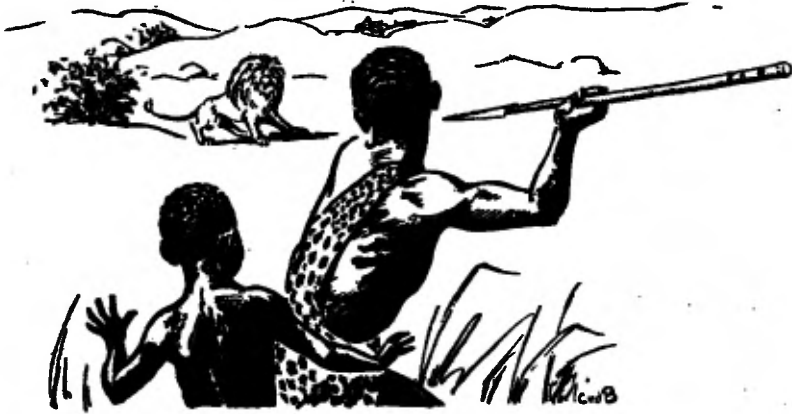
De mannen slopen naar hun kapitein toe en keken hem vragend aan.

„Sleep de leeuw achter die struiken!” beval Moeketsi. „De blanken zullen zo komen om hem te zoeken.” Hij lachte en ging verder: „Ze zullen hem niet vinden!”

Zo snel ze konden, begonnen ze de dode leeuw te villen. De

huid, de kop en de poten namen ze mee, de rest lieten ze liggen voor de gieren.

Moeketsi keek trots toe. Het was één van de gelukkigste dagen uit zijn leven en hij wist, dat de oude tovenaar heel tevreden over hem zou zijn en dat vandaag de gelegenheid gunstig zou zijn om eens over een nieuw plan te spreken. Want na het gesprek met

Imbila had Moeketsi besloten om in de kraal een school te bouwen, waarin de kinderen les konden krijgen, zoals in het dorp waar de blanken woonden. Hij was er zeker van, dat de oude man dat vandaag goed zou vinden, want het doden van een leeuw was een gunstig teken.

Hij dacht aan zijn zoon Ibubesi en glimlachte. Tegen de oude man zou hij eerlijk zeggen, dat Ibubesi de leeuw het eerst ontdekt had en dat het aan die kleine jongen te danken was, dat ze het dier hadden gevangen.

HOOFDSTUK 10

Dat was nu alweer bijna twee weken geleden en morgen zou Loma Paluza of Mashoba de kinderen halen. Het was snikheet in de school en de kinderen dreunden de letters van het alfabet op. De meester zat op de voorste bank en glimlachte.

Johannes Ibubesi vond het heerlijk op school, maar nog nooit had hij zo naar huis verlangd als nu. Hij kon soms in zijn vuistje lachen als hij eraan dacht, welke ogen zijn vader en Mashoba en Sibonga zouden opzetten als ze het verhaal van de leeuwenjacht hoorden. En hij kon bewijzen, dat hij niet jokte, want sergeant Cronjé had hem een pakje gegeven, waarin de klauwen van de leeuwin zaten.

„Luister, Ibubesi!” zei de sergeant. „Dit pakje geef je aan de tovenaer van jullie kraal en je zegt: ik moet u de groeten doen van de blanke meester, die een school wil bouwen in deze kraal.” Eerst begreep Ibubesi het niet, maar toen hij erover nadacht, begon hij opeens te lachen. De blanke politiemans was nog slimmer dan hij, want die begreep goed hoe je vrienden moet worden met de oude man.

Ibubesi legde het pakje in de slaapzaal achter zijn deken en iedere dag verlangde hij er meer naar om thuis te komen.

Voor de twee jonge leeuwen was een kooi gebouwd bij de politiebarak, waar een zwarte hulppolitie voor de diertjes zorgde. Maar iedere dag ging Ibubesi ernaar toe en hij deed zijn leeuwtje een riem om en wandelde over het veldje achter de kerk. Zijn bokje vond dat eerst maar een raar geval en het bleef een heel

eind uit de buurt van dit nieuwe vriendje, terwijl het zijn stugge rugharen overeind zette en met een paar stijve poten net deed of het wilde vechten. Maar na een paar dagen wenden de dieren aan elkaar. Het bokje waagde het zelfs al een keer, de jonge leeuw uit te nodigen om een spelletje te vechten. Dat was op de dag, dat sergeant Cronjé het andere leeuwtje met de auto naar de stad gebracht had, vanwaar het verder zou reizen naar een dierentuin.

„Kom maar!” zei Ibubesi en hij hield het hekje van de kooi open. Het leeuwtje keek hem aan en kwam toen aarzelend naar buiten. Het was in die paar dagen al aan de mensen gewend geraakt, omdat het iedere dag melk en vlees van hen kreeg. Het kon niet begrijpen, dat je bang moest zijn voor iemand, die je eten gaf en daarom werd hij heel tam. Hij probeerde niet weg te lopen, maar voor alle zekerheid deed Ibubesi hem toch de riem maar om en samen gingen ze naar het weiland om het bokje te halen.

De bok zag hen al komen en sprong tegen het hek.

„Ik kom al!” riep zijn baasje.

Over het schoolplein kwam Phakati aanhollen met nog een paar kinderen. Ze vonden het altijd griezelig en toch leuk om naar de jonge leeuw te kijken, die Ibubesi gevangen had.

Het bokje maakte een dwaze rondedans om de kinderen en de jonge leeuw en plotseling bleef hij stokstijf voor dat nieuwe, wonderlijke dier staan, sprong nader en danste weer achteruit. Het leeuwtje scheen direct te begrijpen wat de bedoeling was, want het ging op de grond liggen en kroop sluipend naar het bokje toe. De bok boog zijn kop en porde het leeuwtje plagend in de zij; het leeuwtje gooide zich op zijn rug en duwde de bok met alle vier zijn poten tegelijk weg, vloog overeind en rende achter het nieuwe vriendje aan.

De kinderen juichten, want het was een opwindend spel, dat de twee dieren speelden. Zelfs de meester en zuster Maria kwamen kijken.

Steeds wilder werd de jonge leeuw, steeds feller de bok. De kinderen konden niet meer stilstaan, ze dansten om de stoeiende dieren heen en klaptten daarbij in hun handen. De leeuw deed telkens nieuwe aanvallen op de ranke poten van het bokje — het bokje sprong op zij en gaf zijn nieuwe vriendje een por met zijn hoorns. Even was het leeuwtje daar toch beduusd van en hij dook als een bal in elkaar, keek door een paar guitige spleetogen naar de bok en sprong weer toe.

„Nou, die hebben elkaar gevonden, hoor!” riep de meester lachend. „Je neemt de leeuw zaterdag zeker mee naar huis, Johannes?”

Ibubesi keek hem aan en antwoordde niet direct. Dit was nu juist de vraag, waar hij zelf geen antwoord op wist en waar hij nu al dagenlang over gedacht had. Hij zou het wel graag willen, maar hij wist niet of ze het thuis wel goed zouden vinden. O, ze zouden de jonge leeuw leuk vinden en ze zouden allemaal met hem willen spelen, maar als Ibubesi eraan dacht, hoeveel melk zijn leeuw iedere dag driemaal moest drinken en hoeveel vlees hij van de sergeant kreeg, dan was hij bang, dat zijn vader gauw zou zeggen: „We zullen die leeuw maar doodschieten of verkopen, want op-eters hebben we genoeg!”

In de kraal was maar weinig melk, en die melk was nodig voor de pap en voor de kleine kinderen, voor de jonge geiten en voor de kalfjes van de rode, witte en bonte koeien. En hoe zou het gaan als het leeuwtje groter werd?

„Ha-ha-ha!” lachte de meester vlak bij zijn oor en hij duwde de jongen plagend in zijn zij. „Ik weet wel wat je denkt, Johannes. Je wilt eerst eens kijken wat ze van je leeuw zeggen, hè? Je gaat vertellen hoe prachtig hij stoeit met het bokje en hoeveel plezier jullie allemaal van hem hebben, zodat ze al een beetje van hem gaan houden, zonder dat ze hem gezien hebben. Als iemand dan zegt: „Hè, ik zou die leeuw van Ibubesi ook wel eens willen zien! Waarom heb je hem eigenlijk niet meegebracht?”, dan zeg jij

gaww: „Goed, ik zal hem wel meebrengen, de volgende keer!”
Waar of niet?”

Ibubesi schaterde. Hij zag precies hoe dat zou gaan. De jongens uit de kraal, en misschien ook wel een paar grote mannen, zouden in een kring om hem heen zitten en hij zou vertellen. Met zijn handen zou hij mee vertellen en aanwijzen hoe vlug en hoe mooi de leeuw was. Hij zou ook vertellen van de jacht en van de oude leeuwin.

„Je zult heel wat te vertellen hebben, Johannes!” ging de meester voort en zijn stem klonk opeens veel ernstiger. Johannes keek op, want hij dacht eerst, dat de meester boos was, omdat hij zo gelachen had. Zou de meester gedacht hebben, dat hij hem uitlachte? Maar nee, nu knipoogde meester Sellier tegen hem; hij legde zijn arm om Ibubesi's schouder en zei: „Laat de anderen maar even op de dieren passen, wij moeten samen nog iets bespreken.”

Gewillig liep de jongen met hem mee en ze stonden stil bij het hek van de wei. Het paard stond daar wat te dromen in de warmte en met zijn staart naar de stekende vliegen te slaan. In het weiland liepen een paar witte reigers, en een kleurige boskraai, met een lange, kromme snavel en ondeugende ogen, zat op het hek een eindje verderop. Hij keek naar de mensen en vond het allemaal maar erg vreemd.

„Johannes,” zei de meester, „als je nu thuiskomt en zoveel te vertellen hebt over je leeuw, vergeet je dan niet om óók te vertellen van de Here Jezus? Het zou zo fijn zijn als de Goede Herder óók in de kraal mocht komen, vind je niet? En als jij nu even mooi van Hem vertelt als van je leeuw, dan zullen de mensen vast en zeker zeggen: „Zeg, Ibubesi, breng de Goede Herder de volgende keer óók maar mee!”

Verbaasd keek de jongen zijn meester aan. Hoe kon dat nu? Niemand kon de Here Jezus zien, want die was immers al lang, lang geleden naar de hemel teruggegaan, en daar woonde Hij nu

bij de Grote Geest, die de blanken God noemen. Hij schudde langzaam zijn hoofd, maar toen de meester glimlachte, dacht Ibubesi, dat hij het plotseling begreep. Hij vond dat de meester nòg slimmer was dan de sergeant!

„En dan gaat u met me mee!” riep hij triomfantelijk en hij danste van plezier op één voet rond.

„Precies!” zei de meester, zonder dat hij begreep wat de jongen bedoelde.

„En we zeggen tegen de mensen uit onze kraal, dat u de Goede Herder bent!” juichte Ibubesi.

De meester schrok. „Nee!” riep hij hard, „dat mag je nooit zeggen, Johannes! De Goede Herder is geen mens, geen zwart en geen blank mens, Hij is de Zoon van de Grote Geest, dat heb ik je toch verteld?”

Ibubesi keek hem bang aan en zei niets meer. Hij vond zich zelf een domme jongen, die alles verkeerd begreep en nu was de meester boos op hem! Maar hoe moest het dan?

„Het is mijn schuld, hoor,” zei de meester toen en zijn stem klonk weer even vriendelijk als anders. „Ik heb het je niet duidelijk genoeg gezegd. Kijk, Johannes: als jij van de Goede Herder verteld hebt en de mensen vragen dan of je Hem mee wilt brengen, dan zeg je: „Dat kan niet, want de Goede Herder woont nu in de hemel. Maar onze meester wil graag meekomen om nog veel meer over Hem te vertellen!” Zul je het zo doen, Johannes Ibubesi?”

Johannes zuchtte diep en knikte. Hij vond het verhaal van zijn leeuwje veel makkelijker dan het verhaal van de Goede Herder, want het leeuwje kon je tenminste laten zien . . . Maar hij zou alles doen wat de meester hem vroeg, dat beloofde hij zich zelf. „En dan zal ik met de oude man praten en hem vragen of hij het óók goed vindt, dat we in jullie kraal een school bouwen.”

„Ja!” riep Ibubesi.

Een school, dat was iets wat je zien kon, dat zouden de mensen

begrijpen. En je kon er leren, je kon er zingen, je kon er prachtige verhalen horen van de Here Jezus!

Meester Sellier dacht diep na. Hij wilde dit jongetje zo graag goed duidelijk maken, wie de Here Jezus was, en het was zo moeilijk. Maar ineens klaarde zijn gezicht op. Hij vroeg: „Hebben jullie een beestenkraal thuis, Johannes?”

Ibubesi glunderde en knikte hevig met zijn hoofd.

„Een heel grote kraal!” zei hij. „Alle beesten kunnen erin, maar er is een hek tussen, anders gaan de geiten bij de koeien en dat mag niet.”

„Van wie zijn de beesten, Johannes?”

„Van wie?” Johannes trok diepe denkrimpels in zijn voorhoofd. Toen vertelde hij: „Van mijn vader zijn wel twintig beesten en van buurman Imbila negen en van . . .”

„Stop eens even!” riep de meester lachend. „De beesten zijn dus niet van jou of van je broer of van de zoons van Imbila, hè?”

„Ha-ha-ha!” lachte Ibubesi. „Jongens hebben nog geen beesten. Ze moeten eerst beesten verdienen en die hebben ze nodig om een vrouw te kopen en dan moeten ze weer nieuwe beesten kopen.”

„Goed begrepen!” ging de meester verder. „Die beesten zien dus hun baas nooit, maar ze zijn wel van hem. Zo is het met de mensen nu precies eender; de mensen zien God niet en ze zien de Here Jezus niet, maar ze zijn wel van de Here Jezus. Ja, het kan wel eens gebeuren, dat ze nog nooit van de Goede Herder gehóórd hebben, en tòch van hem zijn. Vind je dat moeilijk te begrijpen?”

Ibubesi dacht even na en schudde toen zijn hoofd. „Nee,” zei hij. „De oude man, die de tovenaars is in onze kraal, heeft óók een beest, maar hij heeft het nog nooit gezien en het beest was eerst van ons, en het beest weet het óók niet . . .”

„Goed begrepen!” zei de meester vrolijk. „De mensen, die van de Here Jezus zijn, hebben óók een kraal. Ja, dat vind jij raar,

hè, maar het is zo. Die kraal heet de kerk, dat is de stal van de geiten en schapen van de Goede Herder. Maar voor de jonge mensen is er een aparte stal, waar ze van de Here Jezus leren, en waar ze rekenen leren en zingen. Dat is de school. En daarom willen we zo graag een school in jullie kraal, want die school is dan de kinderkraal, waarin de kinderen van de Goede Herder bij elkaar komen. Snap je het nu?"

„En laat u dan de Here Jezus zien?" vroeg het negertje ademloos.

„Ik vertèl van de Here Jezus, zodat jullie precies weten hoe goed Hij is en hoeveel Hij van kinderen houdt. Maar natuurlijk zie je Hem pas als je later sterft en naar de hemel gaat, want dáár is Hij."

Even was het stil. Het paard boog zijn hoofd over het hek en probeerde Ibubesi's blauwe bloes te pakken. De kinderen juichten, omdat het leeuwteje eindelijk een poot van de bok te pakken gekregen had, zodat het bokje verschrikt wegsprong en een eind verderop wantrouwend naar zijn vriendje bleef kijken. De boskraai was op de grond gewipt en zocht naar eten op het weiland. Eindelijk zei Ibubesi met een blijde lach: „Nu begrijp ik het eindelijk. Het was zó moeilijk, ik begreep het eerst niet, maar nu de school een beestenkraal is, nu begrijp ik het goed."

De meester lachte tegen hem en streelde zijn kale, zwarte bol. „Johannes!" zei hij tevreden, „ik ben blij, dat wij vrienden zijn!"

Na dat moeilijke gesprek was het al gauw zaterdag. Van tijd tot tijd keek Ibubesi naar buiten, want ieder ogenblik kon Mashoba komen, of Loma Paluza. Soms hoopte hij, dat zijn broer zou komen, want Mashoba zou grote ogen opzetten. De volgende keer wenste hij, dat zijn grote zuster hen zou halen, want Loma was altijd veel liever voor hen.

De meester las voor uit een boekje, waarop een prachtige plaat stond. Het was een plaat, waarop de Here Jezus stond met een

héleboel kinderen om Hem heen: zwarte, bruine, blanke en gele kinderen. De meester had het boekje aan alle kinderen laten zien en iedereen vond, dat het zwarte jongetje erg veel op Ibubesi leek, maar de meester leek niets op de Here Jezus. Of misschien zijn ogen, vond Martha, en ze keek van de plaat naar de meester en die werd er bijna verlegen van.

Er stonden in het boekje allerlei verhalen. Er was een jongen, die van thuis wegliep en toen honger moest lijden en varkensvoer eten. Ook was er een verhaal van een man, die zaad ging strooien op de weg en toen kwamen er vogels, misschien wel boskraaien, en die pikten het zaad weer op.

„Mashoba!” riep Phakati op dat moment.

„En Loma Paluza!” schreeuwde Ibubesi.

HOOFDSTUK 11

Mashoba was nu werkelijk veel vriendelijker dan de vorige keer, maar Ibubesi vertrouwde die vriendelijkheid niet helemaal, want Mashoba liep de hele tijd te zeuren om in het pakje te mogen kijken, dat Ibubesi op zijn hoofd droeg.

„Het is een geheim!” zei hij geheimzinnig.

„Wij hebben óók een geheim!” drong Mashoba aan. „Als jij het mij vertelt, zal ik het jou vertellen.”

„Ik heb nòg een geheim en als jij mij jouw geheim vertelt, vertel ik dat andere geheim van mij,” zei Ibubesi slim.

Mashoba zei eerst niets, maar toen ze het meertje gepasseerd waren, gaf hij eindelijk toe.

„Ga maar mee!” zei hij.

Ze liepen de heuvel over, daalden de helling af tot ze bij een groepje struiken kwamen en daar wees Mashoba naar de grond. Ibubesi keek: er lag het geraamte van een leeuw. De gieren hadden het kaal gegeten.

„We hebben een leeuw gevangen!” zei Mashoba trots.

Ibubesi keek hem ongelovig aan en knipperde met zijn ogen. Mashoba dacht dat zijn broertje van verbazing niets meer kon zeggen. „Wat is jouw geheim nou, Ibubesi?” vroeg hij plagend.

„We hebben een leeuw gevangen!” zei Ibubesi zacht.

„Wij!” riep Mashoba. „Onze vader heeft hem gedood met de assegaai!”

„Wij óók!” zei Ibubesi nu wat harder. „De politiemann heeft hem doodgeschoten!”

„Dan waren er twee leeuwen!” zei Loma wijs. „Toe, Mashoba,

je hebt toch zelf verteld, dat er een blanke was, die op de leeuw schoot.”

Toen ze over hun verbazing heen waren, schaterden ze om de grap en ze hadden grote haast om thuis te komen. Maar de weg was lang en de avondzon scheen al op de hutten van de kraal, toen ze aankwamen.

„Moeten jullie je kleren niet uitdoen?” vroeg Mashoba plagerig. „Voor jou niet!” antwoordde Phakati bijdehand.

„De oude man zal boos zijn als hij je ziet!” waarschuwde Mashoba.

„Niet waar!” gilde Ibubesi woedend. „Ik ga direct naar hem toe, kijk maar!”

„Niet doen, Ibubesi!” waarschuwde Loma nog, maar haar broertje liep door en toen volgden ze hem.

De oude man zat in de late avondzon voor zijn hut en rookte zijn pijpje om de lastige vliegen en muggen weg te houden. Toen hij de kinderen zag komen in hun schoolkleren, betrok zijn gezicht en zijn mond bewoog, alsof hij iets wilde zeggen. Maar Ibubesi legde het pak naast hem neer en deed een stap terug. Daar hurkte hij neer en zei eerbiedig: „De blanke meester heeft dit meegegeven voor de oude man.”

De oude oogjes gluurden naar Ibubesi en toen naar het pak, maar de man bewoog niet.

„Ibubesi heeft een leeuw gevangen!” riep Phakati ongeduldig. „En samen met de blanke man heeft hij een leeuw geschoten,” zei Loma Paluza.

Toen bewoog de oude man zich, want hij was erg nieuwsgierig. Hij begon het pak open te maken en haalde er eerst een grote zak tabak uit en een nieuwe pijp. Verrast legde hij ze naast zich neer en hij keek op naar de steeds groter wordende groep mensen achter de kinderen. Daarna opende hij het tweede pakje en zijn gezicht begon blij te glanzen. „Heeft de blanke man dat meegegeven voor de oude man?” vroeg hij ongelovig.

„Ja,” zei Ibubesi eerlijk en hij was blij, dat de oude man niet gevraagd had of de meester die blanke man was.

De oude man wiegde zijn bovenlichaam heen en weer en zijn oude ogen staarden voor zich uit, terwijl zijn vingers de zachte huid van de leeuwklauwen streefde. Hij legde het korte stompe pijp uit zijn mond en nam de nieuwe pijp op, die de meester hem gestuurd had. Doodstil keken de mensen en kinderen toe hoe hij de zak tabak openmaakte, de pijp stopte en toen de kop van zijn oude pijp boven de nieuwe hield om vuur in de tabak te zuigen.

Nadat hij de eerste rookwolken de lucht in geblazen had, bewoog hij zijn oude, gerimpelde hand en zei: „Luister!”

De hele groep mensen hurkte neer; Ibubesi hield zijn adem in. De oude man sloot zijn ogen, nam de nieuwe pijp uit zijn mond en zei: „De blanke man vraagt om de vriendschap van de zwarte man. Ik dacht dat de blanke man de kinderen zou leren, dat de tovenaars leugenaars zijn, maar hij heeft dat niet gedaan.”

Hij hield de pijp omhoog en de zak tabak. „De blanke man heeft dit gestuurd om daarmee te zeggen: de oude man is geen leugenaar!”

De mensen mompelden iets.

Daarna hief de oude man de leeuwklauwen op en ging voort: „De blanke man heeft bovendien vier leeuwklauwen gestuurd en daarmee wil hij zeggen: de oude man is een machtig tovenaar en de blanke man wil een wens doen!”

De mannen van de kraal mompelden weer iets om hun instemming te betuigen.

Plotseling opende de oude man zijn ogen en keek Ibubesi aan. De steel van zijn pijp wees naar de jongen en de oude stem vroeg: „Welke wens doet de blanke man?”

Zonder na te denken antwoordde Ibubesi: „De blanke man wil een school bouwen in onze kraal!”

Nu klakten de mannen van verbazing met hun tong en ze wachtten in spanning op het antwoord van de oude tovenaar. Die sloot zijn ogen, wiegde zijn bovenlijf en dacht diep na, terwijl zijn vingers over de klauwen gleden. Eindelijk verscheen er een glimlach op zijn gezicht en toen hij zijn ogen opende, keek hij naar Moeketsi, die naast zijn zoontje gehurkt zat.

„De blanke man doet dezelfde wens als de zwarte man,” zei de oude tovenaar verbaasd. „Ik zie dat de zwarte man een vriend is van de blanke man en daarom is het goed, dat er een school komt in de kraal!”

Even was het nog doodstil, toen stonden de mannen op en gingen weg. Moeketsi liep naast zijn zoon en legde zijn grote hand op Ibubesi's hoofd. Phakati juichte: „Oei, Johannes!” en klapte in haar handen.

„Wat zegt je zusje?” vroeg Moeketsi verbaasd.

„Ze zegt: Johannes,” vertelde Ibubesi verlegen. „Het is de naam, die de blanke meester mij gegeven heeft. Ik heet nu Johannes Ibubesi Moeketsi.”

„Heeft de blanke man gezegd wat die naam betekent?” vroeg de vader.

„Ja, het betekent, dat er een school komt in onze kraal!” zei Ibubesi trots en blij.

„Het is goed, mijn zoon,” knikte kapitein Moeketsi. „Je hebt die naam verdiend. We zullen volgende week beginnen, die school te bouwen!”

Nog heel laat zat Johannes Ibubesi die avond midden in een grote kring van negers en hij vertelde van zijn leeuwjtje, van de jacht en van de Goede Herder.

Er brandden grote vuren in de kring — het was een echt feest!